

akeove : เขียน

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 899

Limited Online โลกนี้มีมันมีจำกัด เล่ม 7

เขียนโดย akeove

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม 2557

ISBN 978-616-00-1377-7

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือเด็กและวรรณกรรมเยาวชน : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : ประดับเกียรติ ตุมประธาน ทรรศพร หล่อธราประเสริฐ

พิสูจน์อักษร : อดิภา อนันตานนท์ ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง

ภาพปก/ภาพประกอบ : Mistering รูปเล่ม : กระดาษดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิทย์ โลภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภรณ์ พองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรส่วงโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 360 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

ฟิวฟู

กร:ณขกอบนสายตากธรรณธรรณ
www.greenread.com

คำนำ

สวัสดิ์นีกอ่านทุกท่านครับ ก่อนจะเข้าสู่เนื้อหาของนิยาย ข้าพเจ้ายอຍากบอกว่าเล่มนี้ใช้เวลาแตงนานกว่าปกติพอสมควร เพราะมีถึงสี่ตอน และยั้งต้องพยายามควบคุมให้เนื้อหาดำเนินไปอย่างฟิติฟิดัน เพื่อตอบใจหัยความสั้มพันธ์ของอาเรสและเหมยฮั้ว ทั้งต้องระเบิดอารมณ์ของหนุ่มสาวคู่นี้ให้ถูกจังหวะ ทำให้ทุกบรรทัดทุกตอนมีการปรับปรุงอยู่หลายครั้ง พอจะพูดได้ว่า กว่าจะเขียนเล่มนี้จนบริบูรณ์ ข้าพเจ้าเผลอฟุบคาศึกย์บอร์ดไปหลายสิบรอบเลยที่เดียว

ในครั้งนี่ข้าพเจ้าคงต้องขออ่อยคำว้า ขออภัย กับนักอ่านทุกท่านอีกครั้งสำหรับความมูทะลุกระโดดข้ามเหวครั้งที่สาม เพราะรอบนี้ข้าพเจ้ายังแตงไปตามพลอดหลักคือ อาเรสจะพบกับแม่ลูกคู่หนึ่งซึ่งมีชีวิตที่เติมไปด้วยความปวดร้าว ชายหนุ่มจึงเปิดโปงบางสิ่งเพื่อทำให้พวกเธอปลดไซ้แห่งความทุกข์

ทว่าผลที่ตามมาก็ทำให้อาเรสต้องสั้มสนว้า สิ่งที่ทำอยู่นั้นถูกหรือผิด เขาควรตัดสินใจเลือกหนทางใด สายสั้มพันธ์ของทั้งสามจะจบลงแบบใด และชายหนุ่มจะรับได้หรือไม่...

เอาละ เรามาเข้าเนื้อเรื่องส่วนอื่นกันดีกว่า เล่มนี้อาเรสจะผจญภัยในมิติปิดกันชื่อว้า ดาวนารัส เพื่อค้นหาชื่อของอันเซนคิย์ สถานที่แห่งนี้ย้อมมีอันตรายซ่อนเร้น โดยเฉพาะกับเหมยฮั้ว...เธอยังมีกำหนดเวลาเพื่อพบกับผู้นำตระกูลดังตามคำสั่งของสาปตระกูล หากอาเรสหาทางออกช้าละก็ หญิงสาวจะต้องตาย

ยั้งดีที่เธอได้พบกับสองหนุ่มสาวซึ่งจะพาเขาไปสู่เมืองเทนริว นั่นคือ ริวโฮ ชายหนุ่มผู้มีนิสัยซั้มตยตรงไปตรงมา กับ จิสะ หญิงสาวผู้มีความลับ

แอบซ่อน

นอกจากนี้อาเรายังได้พบกับบุคคลที่น่าสนใจอีกมากมาย เช่น เทพธนู หนึ่งในเจ็ดยอดนักรบแห่งแดนเหนือที่จะช่วยให้พวกอาเรสพิชิตศึกใหญ่ เจ้าชายอันดับสิบแห่งอาณาจักรได้อัลซูล ที่จะช่วยให้พวกเขาทำภารกิจหนึ่งง่ายขึ้น

สุดท้ายผู้ช่วยตัวจริงเสียงจริงกลับเป็นสองแรบบิตคอร์นที่ติดตามมาด้วย ซึ่งข้าพเจ้ามั่นใจว่า ความช่วยเหลือจากทั้งสองคงจะเรียกเสียงปรบมือจากท่านผู้อ่านได้อย่างแน่นอน (มั้ง?)

ส่วนคู่ปรับซึ่งอาเรสจะต้องปะทะยังเต็มไปด้วยอันตรายเช่นเดิม ไม่ว่าจะเป็นวิญญาณทองนัยน์ดาทอง กลุ่มผู้เล่นมากฝีมือ และสุดท้ายคือ ก๊อดออฟฟิช ศัตรูที่ไม่ควรประมาทแม้แตวินาทีเดียว

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์สตาพอร์นิกส์และบรรณาธิการ พี่การบูร สุขวิไลธรรา ที่ยังให้โอกาสข้าพเจ้าเป็นนักเขียนนิยายมาจนถึงทุกวันนี้ รวมถึงเหล่าแฟนนิยายทุกท่านที่ช่วยสนับสนุนข้าพเจ้ามาตลอด

ข้าพเจ้าขอฝากอนาคตของนิยายเรื่องนี้ไว้ในมือของทุกท่าน หวังว่าพวกท่านทั้งหลายจะสนุกสนานกับการผจญภัยครั้งใหม่ของอาเรสกับผองเพื่อนในเล่ม 7 ครับ

akeove (เอกโอวี)

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

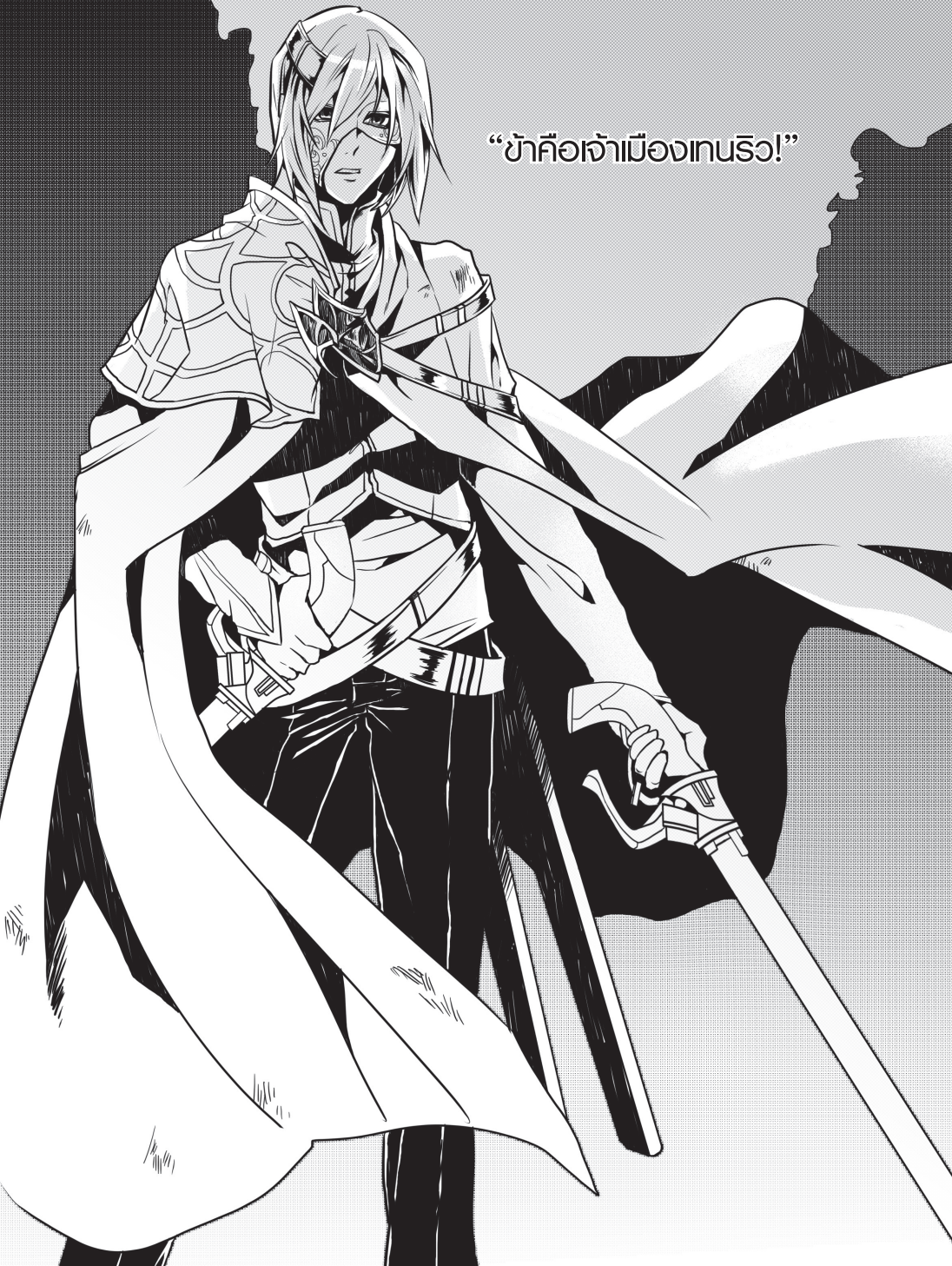
ได้ที่เพจ <http://www.facebook.com/SatapornFantasy>

www.satapornbooks.com

“วันนี้แหละจะเลื่อนชั้นเฟลิกให้ได้!”

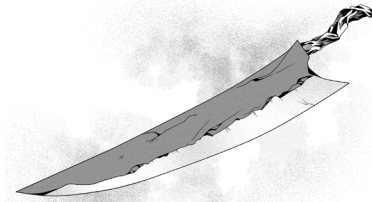

“ข้าคือเจ้าเมืองเทนริว!”

19

Tenryu City

ท่ามกลางความมืดมิด อาเรสเห็นแสงสว่างอยู่ตรงปลายทาง
แม้มันจะเป็นเพียงแสงสลัวดุจหิ่งห้อยท่ามกลางแสงจันทร์ แต่ชายหนุ่มกลับ
รู้สึกดีที่จะได้ออกไปจากหลุมดำเสียที เนื่องจากสทรวทิจิชั่นสูงของเขาบอก
ว่า เหลืออีกไม่ถึงสามนาที่เหมยฮั่วก็จะแต่ง

ชายหนุ่มคาดหวังว่าพอออกไปแล้วตนจะมีเวลาเติมความรักให้อั่วฮั่ว
ได้ทันทั่วทั้งที่ แต่ชั่วอึดใจหลังจากเคลื่อนออกจากหลุมดำ เขากลับพบว่าเบื้อง
หน้าเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ซึ่งสะท้อนแสงจันทร์สีทอง เมื่อสองเท้าเหยียบ
ผืนหญ้าและหันซ้ายที่ขวาที่ เขาพบเพียงต้นไม้ที่ปกคลุมโดยรอบ บางต้นสูง
ใหญ่ บางต้นก็กำลังงอกเงยจากพื้นดิน

ทันใดนั้นมือขวาของเขาก็ถูกกระตุกเบาๆ ชายหนุ่มหันกลับไปมอง
อิสตรีผมสีม่วงสวมชุดยูกาตะสั้นสีชมพู ด้านหลังของเธอมีกระต่ายสองตัวยืน
อยู่ กรีนซึ่งอยู่ด้านขวาหันไปมองเพื่อนสนิท ก่อนจะหันมาหาเขาแล้วขึ้นอาสา

ออกสำรวจพื้นที่บริเวณนี้ ชายหนุ่มเห็นด้วยกับความคิดของทั้งสองจึงผกศีระขึ้นลง

“ขอบคุณนะ” อาเรสเอ่ย

“ไม่เป็นไร” สองกระต่ายตอบแล้วทะยานร่างไปคนละทิศคนละทาง พอทั้งคู่ลงหนายไปก็มีเสียงจริงจังดังขึ้น “พวกเราจะหาอาหารกลับมาให้แน่นอน” เสียงของพวกเขาเริ่มชั่วร้าย “ต่อให้ต้องปล้นก็จะทำ”

อาเรสใช้เนตรธรรมชาติดำสำรวจทุกสิ่งในระยะสามร้อยเมตร แต่ก็ไม่พบสิ่งปลุกสร้างใดนอกจากธรรมชาติที่ร้ายลัธม เขากัดฟันดังกรอดด้วยความรำคาญใจ เพราะนี่จะเป็นครั้งแรกที่ต้องมาเติมความรักกลางปากกลางเขา

พอมองไปยังหญิงสาว นัยน์ตาสีม่วงอ่อนของเธอเต็มไปด้วยการรอคอย เขาริเปลี่ยนไปสวมชุดที่เหมยฮั่วตัดให้ ส่วนชุดเพียวแบล็กเข้าสู่ช่วงซ่อมแซมทันที หลังจากนั้นจึงใช้สองแขนอุ้มร่างข้างขึ้นมานาบชิด ศีระของเธอพึงลงบนไหล่ซ้ายของเขาอย่างนุ่มนวล เสียงหัวใจของทั้งคู่ดังระรัวว่าทุกครั้งที่ผ่าน

มา อาศัยทำทั้งสองข้างที่มีคลื่นไส้มุนนสองชั้นถีบไปเบื้องหน้า ร่างของอาเรสก็ถอยกลับเข้าไปในพุ่มไม้ เมื่อหาจุดมืดซิดที่สุดพบ ชายหนุ่มก็วางร่างบางที่กำลังร้อนรุ่มลงบนพื้นหญ้านุ่ม ด้านข้างมีดอกไม้ตูมจำนวนมาก ใบหน้าแดงระเรื่อของเธอบ่งบอกว่ากำลังมีพิษใช้อย่างหนัก เขาจึงใช้มือซ้ายหยิบผ้าคลุมรีโวออกมาคลุมหลังของตน ก่อนจะเอนร่างลงไปหาอิสรณ์ผสมสีม่วงที่แสนจะคิดถึงและห่วงใย

เหมยฮั่วที่ผล็อยหลับไปลืมหามองเห็นผ้าคลุมสีดำ ด้านขวามีร่างอันอบอุ่นแนบสนิท เพียงหันศีรษะที่นอนหนุนต้นแขนซ้ายของอีกฝ่าย ก็เห็นใบหน้าของนายท่านจับจ้องเธอด้วยสายตานุ่มนวล “นี่ดิฉันหลับไปนานไหมคะ”

“เกือบหนึ่งชั่วโมงเอง” เอสส่งยิ้มนุ่มมาให้เธอ “ฮั่วฮั่วอาการดีขึ้นหรือยัง”

“เอสต่างหาก ได้พักบ้างมั๊ย” หญิงสาวเลื่อนมือซ้ายขึ้นไปลูบแก้มขวาของชายหนุ่ม “ทำไมไม่นอนสักพักละคะ เดี่ยวดิฉันจะเป็นฝ่ายดูแลเอง”

“เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน...” เสียงเคียดของนายท่าน “ห่างจากที่นี่ไปทางซ้ายมือของผมประมาณสองร้อยห้าสิบลเมตร มีผู้คนนับร้อยมาตั้งแคมป์”

“เอ๋!!” หญิงสาวว่าุ่นใจ เธอรีบใช้เนตรธรรมชาติดีที่มีระยะเกือบสี่ร้อยเมตร และเห็นกลุ่มคนจำนวนหนึ่งในทันใด “แล้วทำไมเอสไม่ปลุกดิฉันตั้งแต่ต้นละคะ จะได้ไปสำรวจด้วยกัน”

“ก็...” ชายหนุ่มมีสีหน้าห่วงใย “ผมอยากให้อัวอัวพักผ่อน”

หญิงสาวใจเต้นกับความอ่อนโยนนั่น จึงคลี่ยิ้มละไม “ขอบคุณค่ะ... แต่วันหลังอย่ารับภาระคนเดียวอีกนะ”

“อืม” เอสรับคำอย่างว่าง่าย

เหมยอัวพึงพอใจที่ชายหนุ่มเชื่อฟัง เธอเอนร่างลงไปนอนด้านข้างมือขวาเลื่อนไปแตะหน้าอกของชายหนุ่มพร้อมใช้คลี่นรีง

วืง!! ละอองแสงสีขาวจากคลี่นรีงวิ่งออกจากมือ ปกคลุมทั้งเขาและเธอไปพร้อมกัน

ขณะที่แสงสว่างยังไม่จางหาย อาเรสรีบเปลี่ยนไปอยู่ในชุดเพียวแบล็ก พอแสงสว่างสลายไปก็พบว่าหญิงสาวสวมชุดสาวใช้เรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มยันตัวขึ้นพร้อมใช้มือขวาจับผ้าคลุมรีโว พอลุกขึ้นยืนเรียบร้อยแล้ว อีสตรีผมสีม่วงที่ลูกลตามมาก็เข้ามาคล้องแขนซ้ายของเขา

“จะลองไปหาคนพวกนั้นดูมั๊ยคะ” เสียงอ่อนหวานกระซิบเบาๆ

“อืม” ชายหนุ่มหันไปมองโคมระย้าผมสีม่วง สทราททิจิสันสูงของเขาบอกว่า ความสวยของเธออาจจะนำพาภพภักย์มาได้ จึงเปลี่ยนผ้าคลุมรีโวในมือขวาเป็นสีขาวแล้วห่มให้ร่างบางอย่างนุ่มนวล

“ดิฉันไม่ได้หนาวซะหน่อย” เสียงแปลกใจของเหมยอัว

“ผมแค่...” อาเรสบอกอีกฝ่ายถึงเรื่องที่อาจจะเกิดขึ้น พอถึงช่วงสรุปก็เอ่ย “ดังนั้นพวกเราจะต้องไม่สวมหน้ากากแพนธอม เพื่อให้ดูไม่น่าสงสัย”

“อึ๊ย” เธอเคลื่อนไหวเข้ามาถอดร่างของเขาจากด้านซ้าย “หึงกับบอกมาสิ”

“เปล่านะ” ชายหนุ่มรีบเอ่ย

“ซี!!! คนน่าเบื่อ” เธอจับแก้มซ้ายของเขาครั้งหนึ่ง “อย่าลืมปิดตาซ้ายด้วยล่ะ...สิ่งนั้นยุ่งยากกว่าความสุขของดิฉันเยอะ”

ชายหนุ่มปิดตาซ้ายของตนพลางมองหญิงสาว สองแขนกำย่ำรวบร่าง บางชิ้นมาอุ้ม ศีรษะของเธอพิงไหล่ซ้ายของเขา แล้วร่างก็ค่อยๆ ล่องหน เขารีบใช้ไม้สัมผัสตามหญิงสาวที่กำลังกัดหูซ้ายของเขาเล่น พอสองเท้าปรากฏ คลื่นไส้มันวนสองชั้น เขาก็พุ่งทะยานผ่านต้นไม้บริเวณนั้นไปในบัดดล

เมื่อระยะห่างของเขากับแคมป์เหลือไม่ถึงสิบเมตร ชายหนุ่มก็กระโดดเหยียบอากาศขึ้นไปยืนอยู่บนกิ่งไม้เบื้องหน้าซึ่งสูงจากพื้นเกือบสามสิบเมตร หลังจากก้มลงมองด้านล่าง เขาก็เห็นท่อนไม้สูงสองเมตรปกรอบแคมป์ทั้งสี่ทิศ บนท่อนไม้มีคนในผ้าคลุมดำกำลังนั่งสมาธิอยู่ เขามั่นใจว่าคนพวกนี้มีหน้าที่สังเกตการณ์และใช้เนตรใจเป็นอย่างต่ำเพื่อตรวจสอบสิ่งที่เข้ามาใกล้

พอมองด้านใน เขาพบกระโถมสี่ตัวสามสิบหลังซึ่งจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบอยู่ในพื้นที่ด้านขวา ส่วนด้านซ้ายมีคนสวมชุดขาวเขานับร้อยกำลังตั้งวงล้อมเต็นท์บังก่อนอย่างสนุกสนาน ติดกับป่าอีกฝั่งหนึ่งมีโต๊ะอาหารตัวยาว ตั้งเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ อาหารบนโต๊ะกองพูนสูงพอให้เขากินอิ่มไปสิบวันถูกระบายสองตัวที่ใช้ไว้ตัวตนขโมยกินจนเกือบหมด

‘ที่แท้ก็กำลังกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อยนี่เอง’ ชายหนุ่มส่ายหน้าให้พรรคพวกร่วมเดินทาง

‘เฮลละ’ อิสตรีผมสีม่วงพูดโพล่งขึ้นมาทั้งที่ยังกัดหูซ้ายของเขาเล่นอยู่ ‘ดิฉันจะถามนานแล้ว’

‘อะไร?’

‘ทำไมถึงเกิดหลุมดำ...ทำไมพวกเราถึงมาที่นี่...แล้วพวกเราอยู่ที่ไหน’ เธอถามอย่างต่อเนื่อง จนเขาเองก็ไม่ว่าจะตอบอะไรก่อนดี ในระหว่างที่นึกหาคำตอบ อิสตรีผมสีม่วงก็ถอนปากออกจากหูของเขา ‘หรือว่าบอกไม่ได้คะ’

‘ได้สิ เรื่องมีอยู่ว่า...’ เขาเล่าสิ่งที่ได้ยินจากก็อดออฟวอร์ให้เธอฟังจนหมด สแทรกซ์จิตชั้นสูงของเขาบอกว่า สถานที่แห่งนี้คงเป็นมิติปิดกั้นแบบ

เอลฟาเรีย เมื่อเขาลองคิดคำว่าปาร์ตี้ เฟรนด์ลิสต์แปดเส้นก็หมุนวนไปมาอย่าง
ที่คาด มีเพียงเส้นเดียวเท่านั้นที่เชื่อมไปยังอิสตรีมส์ม่วง ‘ดังนั้นถ้าพวกเรา
ค้นหาชื่อของเทพศาสตราจนเจอ ก็คงถูกส่งกลับไปยังบัลลังก์ฟอเรสต์อย่าง
แน่นอน’

‘เฮ้อ’ อิสตรีมส์ม่วงถอนใจก่อนจะเอ่ย ‘แล้วเอสรู้หรือยังว่า...จะต้อง
ไปหาที่ไหน’

‘อย่าคิดมากสิ’ ชายหนุ่มตอบอย่างอารมณ์ดี ‘เพราะมีความลึกกลับ
แบบนี้ต่างหาก ชีวิตถึงมีสีสัน’

เขามองหลังมือขวาของตนหลังจากถอดถุงมือสีดำแล้ว บัดนี้สัญลักษณ์
หยินหยางมีเลข 1 อักษรภาษาทาร์ดิซซีทองปรากฏขึ้นมาเหมือนกับของ
จิไรยะ แม้จะยังไม่รู้ว่าเทพศาสตราชิ้นนี้เป็นอะไร แต่เขาก็รู้สึกตื่นเต้นเพียงแค
คิดว่าจะได้ครอบครอง จากนั้นจึงเรียกถุงมือสีดำกลับมาสวมเช่นเดิม

‘เอสต่างหากที่คิดน้อยเกินไป’ เสียงแง่งอนของฮั้วฮั้ว ‘แล้วถ้าพวกเรา
หาไม่เจอละ เกิดต้องติดอยู่ที่นี้เป็นสิบปีจะทำยังไง’ เสียงของหญิงสาวดูร้อน
ใจเพิ่มขึ้น ‘อย่าลืมนะ ดินันท์กับลูกติดสาปตระกูลอยู่นะ...หลังจากพวกเขาหลุด
ทั้งดินันท์และลูกจะมีเวลาเหลือแค่ห้าปี’

ชายหนุ่มเพิ่งอุกคิดสาเหตุสำคัญที่ทำให้ตนตั้งใจชิงตำแหน่งผู้นำ
ตระกูลถึงให้ร่างบางในอ้อมแขน และจะต้องทำทุกอย่างให้สำเร็จทันเวลา

‘ไม่ต้องห่วงนะ’ อาเรสปลอบ

‘ขอโทษนะคะ’ เธอเอียงศีรษะขบไหล่ซ้าย ‘ดินันท์คงขาดคุณสมบัติของ
สาวใช้ส่วนตัวชั้นสูงแล้วละคะ...เพราะดินันท์เริ่มน้อยใจเวลาเอสยื่นขา’ อิสตรี
มส์ม่วงเลื่อนริมฝีปากมาใกล้หูซ้ายของเขา ‘เพราะเอสแท้ๆ เลยนะคะ ทำจน
ดินันท์เป็นผู้หญิงแบบนี้’

เขารู้สึกแสบร้อนผ่าว พอมองไปยังเบื้องหน้า พบว่ากลุ่มคนเริ่มแยก
ย้ายกลับเข้ากระโจม ส่วนคนในผ้าคลุมดำทั้งสี่ที่นั่งอยู่บนท่อนไม้ประจํามุม
ของแคมป์ก็คอดกลงเป็นพั๊ๆ บ่งบอกว่าพวกเขาแอบหลับเรียบร้อยแล้ว เมื่อ
กระต่ายเดินไปใช้สองเท้าหน้าแตะร่างของคนพวกนั้นและพบว่าพวกเขาหลับ

ลึก ก็รีบวิ่งกลับมาทาบทำหน้าบนโต๊ะอาหาร

เพียงชั่วอึดใจโต๊ะเหล่านั้ก็ลอยขึ้นทีละนิด อาเรสจึงอุกคิดว่าทั้งสองกำลังหาอาหารมาให้ตน จึงรีบพุ่งไปยืนเบื้องหลังพวกมัน

“ไม่ต้อง ผมมาแล้ว” ชายหนุ่มเอ่ย โต๊ะอาหารถูกวางลงที่เดิมทันควัน กรีนเดินถอยหลังมาด้านขวา ส่วนกระต่ายสีขาเดินถอยมาด้านซ้าย “มีอะไรรี”

“พวกเรารอแล้ว” ทั้งสองเอ่ยพร้อมกัน “ขอตัวไปหาที่นอนก่อนนะ” ลึ่นวาทาพวกนั้นก็ทะยานกลับเข้าป่าไปทันที

ชายหนุ่มสายหน้าให้พรรคพวกร่วมทีมชุดนี้ เขามองไปยังของควาและของหวานบนโต๊ะพลางวางวางบางลงบนพื้นด้านซ้ายมือ แล้วเดินตรงไปยังโต๊ะอาหารเบื้องหน้า สองมือหยิบเนื้ออย่างขึ้นมากินอย่างรวดเร็ว เพราะเขาก็หิวมากเหมือนกัน

พอชายหนุ่มรู้สึกตัวอีกครั้ง ก็พบว่าตนกำลังยกมือขวาลูบหน้าท้อง ส่วนอาหารบนโต๊ะถูกจัดการจนเกลี้ยง โดยมีอัสตริธมสีม่วงด้านหน้าใช้ผ้าในมือขวาเช็ดปากให้ พอหันซ้ายแลขวาไม่พบสิ่งใดผิดปกติเขาก็ถอยหลัง ทว่าคนในผ้าคลุมดำทั้งสี่กลับทะยานร่างมายืนเรียงแถวหน้ากระดานบนโต๊ะอาหาร

“มีใครเห็นศัตรูบ้าง” เสียงของบุรุษสูง 180 เซนติเมตรด้านขวามือ “รีบใช้เนตรใจชั้นสูงสุดค้นหาศัตรูซะ ความปลอดภัยของลูกคำต้องมาเป็นลำดับแรก”

“ไม่พบเห็นคนที่น่าสงสัยเลย” เสียงโกรธของอัสตริธสูง 172 เซนติเมตรที่ยืนถัดมา แม้จะมีผ้าคลุมดำปิดบังอยู่ แต่ทรวดทรงของเธอก็นับว่าไม่แพ้เหมยฮั่วสักเท่าไร “หรือว่าพวกมันแค่มาแอบกินอาหารเหลือ แต่ถ้าทรัพย์สินของลูกคำหายไปสักชิ้นละก็ เกิดเรื่องใหญ่แน่นอน”

“ช่วยเช็ด แ่แอบนอนไม่กี่ชั่วโมงเอง” เสียงเคร่งเครียดของบุรุษร่างท้วมสูง 175 เซนติเมตร “พวกเราจะต้องงานอีกหรือเปล่าเนี่ย”

“ตงงาน...เงินหมด...อดข้าว...ผอมตาย” เสียงกลุ้มใจของบุรุษร่างผอมแห้งสูง 195 เซนติเมตรด้านซ้ายสุด “ไม่นะ!!! ข้าอดอาหารมากกว่านี้ไม่ไหว

แล้ว”

อิสตรีผมสีม่วงเดินมากุมมือซ้ายของเขาไว้นั่น แล้วเอ่ยเสียงจริงจังว่า
‘เฮส พวกเราหนักันเถอะคะ’

คนที่ยืนอยู่ด้านขวายกมือขวาตบไหล่ซ้ายของหญิงสาว “จิสะ ไปตรวจ
สอบความปลอดภัยของลูกค้าก่อน” อิสตรีในผ้าคลุมดำพุ่งไปด้านซ้ายมือโดย
พลัน จากนั้นผู้ออกคำสั่งก็ชี้นิ้วไปที่หน้าผากของสองคนถัดมา “ได้มารู้กับ
โทมะรีบไปล่าสัตว์และเก็บผักแถวนี้ หลังจากนั้นรีบกลับมาทำอาหารเข้าให้
ลูกค้าซะ” สองผู้ถูกสั่งการวิ่งไปคนละทิศคนละทาง บุรุษผู้นั้นเงยหน้าขึ้นมอง
ท้องฟ้า “หวังว่าจะไม่มีสิ่งใดหายไปนอกจากอาหารเหลือพวกนี้นะ”

ขณะที่อ้าวอ้วยพยายามพาอาเรสหนีไป ชายหนุ่มได้คล้ายรู้สึกสัมผัสพร้อม
ทুমือขวาริ้น “ไม่ต้องห่วง ผมแค่มากินอาหารเท่านั้น”

ทั้งที่เขาอุตส่าห์ปรากฏกาย แต่บุรุษสองคนที่วิ่งออกไปกลับกระแทก
ต้นไม้เสียงดังโครมคราม ทำให้ใบไม้บรื้อยตกลงมาและปลิวไปตามแรงลม
ส่วนบุรุษในผ้าคลุมดำยกดาบสีเงินในมือขวาริ้นมาชี้ใส่เขา

“แกเป็นใคร” เสียงเย็นชาดังขึ้นจากบุรุษผู้นั้น

“ผมเป็น...” ชายหนุ่มไม่ยอมโกหกจึงเอ่ยตามตรง “หมอที่ผ่านทาง
มา”

“ไอ้โกหก แกพาพรรคพวกมาเท่าไรกันแน่” อีกฝ่ายใช้กายทิพย์ทำให้
ดาบเล่มนั้นเปล่งแสงสีเขาสวยงาม “ไม่มีทางที่คนเพียงคนเดียวจะกินอาหาร
ของคนบรื้อยหมดได้หรอก”

“ผมกินได้จริงๆ นะ” อาเรสรีบพูด “ไม่เชื่อถามว่าที่ภรรยาของผมได้
เลย”

‘ว่าที่ภรรยา’ เสียงมีความสุขของหญิงสาวดังขึ้น เธอเคลื่อนเข้ามาโอบ
กอดเขาแน่นกว่าเดิม ‘เมื่อก่อนก็เคยๆ นะ...แต่เดี๋ยวนี้พอโดนเรียกแล้วหัวใจ
ของดิฉันหวั่นไหวทุกทีเลย’

“แกพาพรรคพวกมาจริงๆ ด้วย” อีกฝ่ายตะคอกเสียงดังฟังชัด

ในระหว่างที่เขาพยายามชี้แจง อิสตรีนามจิสะกลับพุ่งออกมาจาก

กระโจมด้านซ้ายมือ เธอวิ่งเหยียบอากาศมาอย่างว่องไว ทั้งสองมือถือดาบสั้นสีเงิน

เหมยฮั่วปรากฏกายขึ้น หญิงสาวมิได้เคลื่อนไหวไปไหน เพียงใช้เท้าซ้ายเตะพื้นดินทำให้เศษดินที่มีแสงสีแดงฉาบไว้พุ่งใส่สตรีผ้าคลุมดำ เขาคิดจะห้าม แต่จิสกลับเคลื่อนไหวหลบหลีกไปมาได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่ต้องลดความเร็วแม้แต่หน่อย จนระยะห่างเหลือเพียงแค่สามเมตร ทิวร่างปลดปล่อยแสงสีทองออกมาปกคลุมเป็นรัศมีห่าเมตร

‘อาณาเขตเทพหรือ’ ชายหนุ่มมิได้คิดอะไรให้มากความ เขาสร้างร่างแยกหลายสิบร่างมาช่วยผลักดันและฮั่วฮั่วไปทางขวามือ เมื่อพ้นจากรัศมีศัตรูกลับไม่ได้ตาม เธอเพียงแค่นิ่งขวางระหว่างพวกเขากับบุรุษที่ดูเหมือนหัวหนา เขาจึงรีบสลายร่างแยกและเอ่ยวาจา “นี่เป็นแค่เรื่องเข้าใจผิด ไม่สมควรเล่นกันถึงตาย”

“จิสะ ทำไมไม่ใช้อณาเขตเทพได้ละ” เสียงตกใจของบุรุษหนุ่ม

“นั่นสิ” ไตมารูที่วิ่งมายืนอยู่ด้านซ้ายของหญิงสาวกล่าว “หากใช้ได้ทำไมไม่ไปเข้าแฟล็กชั้นรอยัลละ”

“ไอ้” ไทมะวิ่งมายืนอยู่ด้านขวาของหญิงสาว “จะได้อยู่อย่างสบายและมีเงินใช้เหลือเฟือ”

อาเรารู้สึกบางสิ่งจากการกระทำของอิสตรีนามจิสะ เธอทุ่มเทพุททุกอย่างเพื่อปกป้องบุรุษด้านหลัง เหมือนตอนที่เขาต้องการปกป้องเซลฟ์และเหมยฮั่ว

“คงเป็นเพราะจิสะหลงรักคุณคนนั้นไง” มือขวาของเขาชี้ไปยังบุรุษที่เป็นหัวหน้ากลุ่ม ทำเอาอิสตรีในผ้าคลุมดำต้องสะดุ้งโหยง เขาริบเอ่ยต่อเพื่อไม่ให้คนพวกนั้นหวาดกลัว “ไม่ต้องกลัวนะ ผมแค่มากินอาหารเหลือเท่านั้น”

‘เฮสละ ที่อิสตรีนางนั้นสะดุ้งเมื่อครูไม่ใช่เพราะหวาดกลัว’ อิสตรีผมสีม่วงรีบเคลื่อนร่างมาขวางหน้าไว้ ‘แต่เพราะเฮสดันพุดสิ่งที่เธออาจจะยังไม่พร้อมให้บุรุษคนนั้นรับฟัง’

‘อ้อ...’ ชายหนุ่มเพิ่งเข้าใจจึงรีบเอ่ยแก้สถานการณ์ “ผมเข้าใจผิดไป ความจริงเธอคงจะโกรธเลยระเบิดพลังแฝงออกมาได้สินะ”

“ใช่” จิสะสนับสนุน ก่อนจะเลื่อนดาบสั้นในมือมาเบื้องหน้า “เรียกพวกของแกทั้งหมดออกมาจากที่ซ่อนซะ กินอาหารมากขนาดนั้นต้องมีลูกน้องอย่างน้อยสี่สิบคน”

“ขอโทษนะ นอกจากผมกับฮั่วฮั่ว ก็มีเพื่อนอีกสองคนเท่านั้น” ชายหนุ่มพูดอย่างจริงจัง “ต้องขออภัยจริงๆ ไม่คิดว่าจะทำให้พวกคุณตกใจ”

“จะบ้าเหรอ” คนในผ้าคลุมดำทั้งสี่เอยพร้อมกัน “จะโกหกก็ช่วยแต่งเรื่องให้ดีกว่านี้หน่อยสิ”

“เอ่อ...ถ้าพูดกันตรงผมยังกินไม่อิ่มเลยนะ” อาเรสเอยอย่างเขินอาย “พอดีช่วงนี้ผมใช้แรงเยอะในหลายๆ ด้าน เลยต้องกินตุนไว้เสมอ” ร่างบางที่ยืนอยู่ด้านหน้าหัวเราะคิกคัก ยิ่งเขาคิดได้ว่าจะใช้เวลาไปกับเรื่องใดมากที่สุดยิ่งรู้สึกอาย “ฮั่วฮั่วอย่าหัวเราะผมสิ ผมไม่ได้ตั้งใจพูดเรื่องพวกนั้นนะ”

“คะ” เธอถอยกลับมายืนกอดแขนซ้ายของเขา “เชื่อพวกเราเถอะ พวกเราเป็นแค่คนผ่านทางเท่านั้น”

“จ้ะ” จ่ายค่าอาหารมา” ไทวมะยื่นมือขวามาเบื้องหน้า “จ่ายสดดะเชื่อเปื้อทง”

“เท่าไร” เสียงเบื้อหน่ายของฮั่วฮั่ว

“ห้าสิบลึงดัลทอง” เสียงเข้มของอีกฝ่าย

“คริสดัลทองคืออะไร...” เสียงสงสัยของเหมยฮั่ว “หน่วยเงินที่นั่นไม่ใช่เหรียญทองเหรอ”

“เหอะ พอถึงเวลาต้องจ่ายก็แกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องเลยนะ” ไดมารุขยับมือซ้ายมาเบื้องหน้า ค้อนยักษ์สีเงินปรากฏออกมาในมือข้างนั้น “ต่อให้พวกเราฝีมือห่วยกว่า แต่ก็ไม่เคยเกรงกลัวคนชั่วซ้ำ”

“เดี๋ยวฉันจะตริ้งหญิงสาวในผ้าคลุมขาวให้เอง” จิสะกระชับดาบสั้นทั้งสองมือพลางย่อร่างคล้ายเตรียมตัวพุ่งไปหาอีกฝ่าย “วิวไฮน่าพวกที่เหลื่อไปรุมผู้ชายคนนั้นเลย”

อาเรสแปลกใจกับความหวาดระแวงของจิสะ จู่ๆ เหมยฮั่วก็เอยอย่างจริงจัง “ให้ดิฉันจัดการทั้งหมดเลยมัยคะ”

“ไม่ต้องหรอก” ชายหนุ่มเดินไปยืนอยู่หน้าอิสตรีผมสีม่วงแล้วใช้เทวาล่องทันที คลื่นใสมนวนวนสองชั้นตรงปลายเท้าทำให้เขาเคลื่อนผ่านหญิงสาวไปในชั่วพริบตา และไปหยุดยืนเบื้องหน้าบุรุษที่จิสะหลงรักข้างเดียว สองมือยกขึ้นมาประสานกันเพื่อคารวะอีกฝ่าย “พี่ชายวิโฮ ผมขออภัยสำหรับอาหารที่กินไป”

ทว่าคนพวกนั้นกลับไม่รับฟัง ไทวมะที่อยู่ด้านซ้ายมือของเขาต๋อยหมดซ้ายซึ่งมีแสงสีขาว ไดมารุหันมาเงี่ยค้อนสีเงินที่มีแสงสีขาวทอหุ้ม ส่วนวิโฮฟันดาบที่เปล่งแสงสีแดงจากกลางขึ้นบน

อาเรสมิได้เคลื่อนไหวหลบหลีก เขาเพียงสร้างร่างแยกขนาดหนึ่งฝ่ามือของตนสามร่าง แต่ละร่างลั่นเข้าไปหยุดการโจมตีของคนพวกนั้นด้วยมือขวา ทำให้ทั้งสามที่ยังไม่ทันออกกระบวนท่าจนจำเป็นต้องหยุดชะงัก

ชายหนุ่มพูดอย่างจริงจัง “พี่ชาย!!! ฟังผมหน่อยสิ”

เมื่อมองไปทางซ้าย เขาเห็นบุรุษนามไทวมะพยายามใช้มือซ้ายดันร่างแยกของเขาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ประกายสีขาวจากทั้งสองสาดกระเซ็นโดยรอบ แต่ไม่ว่าจะพยายามสักเท่าไรก็ยังไม่สามารถทำลายร่างแยกของเขา

พอเบนหน้าไปทางขวา เขาเห็นค้อนสีเงินที่แสงสีขาวดับไปจนสิ้น แต่อีกฝ่ายยังพยายามดันค้อนอันนั้นลงมาอยู่ดี ส่วนเบื้องหน้า บัดนี้บุรุษนามวิโฮอยู่ในท่าจับดาบสองมือ พยายามต้านแรงจากร่างแยกของเขาได้

อาเรสหันไปมองเหมยฮั่วด้านหลัง เธอกำลังสะบัดผ้าคลุมไหล่สีชมพูที่เปล่งแสงสีแดงใส่ดาบสั้นคู่สีเงินของจิสะเกิดเสียงดังแก๊งมิขาดสาย อิสตรีคนนี้นับว่ามีฝีมือมากกว่าพรรคพวกทั้งสามอยู่หลายสิบชั้น เขายอมรับเลยว่าหากเป็นตัวเองก่อนจะเข้ามาในบิลด์ดีฟอเรสต์คงต้องสู้แบบแลกตายกับเธอ ทว่าเหมยฮั่วเก่งกว่าเขาตั้งแต่ก่อนเข้าบิลด์ดีฟอเรสต์แล้ว ยิ่งได้รับการฝึกฝนจากพี่สาวใหญ่ก็ยิ่งเหมือนกับพยัคฆ์ติดปีก

“สามผสาน” เสียงตะโกนของบุรุษทั้งสามที่ยืนล้อมรอบเขาอยู่

ชายหนุ่มหันไปมองคนพวกนั้นที่ยอมทิ้งกระบวนท่าเริ่มต้นแล้วเปลี่ยนไปใช้ทำอื่น ทว่าก่อนที่จะทันทั้งสามจะทันเคลื่อนไหว เขาก็ส่ายหน้าพลาจควบคุม

ร่างแยกทั้งสามให้เอาจริง จนพวกมันขยายขนาดเทียบเท่ากับร่างจริงในสี่ชั่ววินาที

ร่างแยกด้านซ้ายใช้หมัดได้กลับโถมะเกิดเสียงดังเปรี้ยง บรูซผู้นี้กระเด็นถอยหลังไปสิบก้าว ร่างแยกด้านขวาใช้มือขวาถกด้อนของโดมารุลงพื้นเกิดเสียงดังตึง ส่วนมือซ้ายพาดรักแร้ขวาอย่างจัง ทำเอาร่างกายของบรูซร่างท่วมกระเด็นใส่ต้นไม้อีกฝั่งหนึ่งเกิดเสียงดังโครม ทว่าริวโฮกลับเก่งกว่าที่คาดไว้ สามารถใช้เพลงดาบสองมือต้านรับฝ่ามือคู่ของร่างแยกได้อย่างสูสี

แม้ในใจจะชื่นชมริวโฮ แต่เขาต้องการจบการต่อสู้ไร้สาระนี้และเริ่มเจรจาอีกครั้ง ร่างแยกที่เหลือจึงพุ่งเข้าไปชนขาข้างแล้วเริ่มรุมอย่างหนักหน่วง

“คิดว่าข้ากลัวเธอ” เสียงตะโกนของบรูซหนุ่มเบื่องหน้า

จู่ๆ ริวโฮก็เลื่อนมือซ้ายไปข้างลำตัว ดาบสั้นสีเงินเล่มหนึ่งปรากฏขึ้นมา ก่อนจะเริ่มหมุนร่างดุจลูกข่าง ส่งผลให้ใบดาบหมุนเร็วขึ้นทีละนิดเหมือนเครื่องบินตบเนื้อ แต่ความจริงที่อีกฝ่ายจะต้องแพ้ในวันนี้ยังไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อร่างแยกด้านซ้ายสไลด์ตัวเตะตัดขา ส่วนร่างแยกด้านขวาระโดดขึ้นสูงก่อนจะดิ่งลงมาใช้ศีรษะกระแทกศีรษะของลูกข่างมนุษย์เกิดเสียงดังโป๊ก

“อ้าก!!!” เสียงร้องเจ็บปวดของบรูซหนุ่มเบื่องหน้าที่ล้มลุกกับพื้น

“ริวโฮ!!” เสียงร้องของจิสะดังขึ้นจากด้านหลัง

อาเรสหันไปมอง พบเห็นหญิงสาวในผ้าคลุมดำหันมาทางนี้ วินาทีนั้นเธอเคลื่อนร่างไปด้านหลังเหยยฮั่ว ดาบสั้นสีเงินในมือทั้งสองไขว้ตรงลำคอ

“จะฆ่าโถมะหรือโดมารุกี่เชิญ...แต่หากทำร้ายริวโฮ นางเจนนีต้องตาย” เสียงเย็นชาดังมาจากจิสะ

“เฮลไม่ต้องสนใจ” เสียงเบือนหน้าของฮั่วฮั่ว “ทางเราไม่ได้คิดจะเป็นศัตรู แต่จงจำไว้ว่า...ถ้าทำให้ดิฉันมีเลือดออกแม้แต่หนึ่งหยด เขาคนนั้นจะโกรธเอานะ”

อาเรสเตือนเสียงเข้ม “ฮั่วฮั่วอย่าเล่นลิ”

“ก็ถ้าไม่ทำแบบนี้จะได้เริ่มเจรจาหรือคะ” อีสตรีผมสีม่วงถามกลับมา ชายหนุ่มเห็นทางสว่างโดยพลัน “มีตัวประกัน ก็เริ่มเจรจาได้นี่เอง” เขา

ผิงก็รีบรีบขึ้นลง “แล้วทำไมเหมยฮั่วไม่ทำแต่แรกล่ะ”

“ดิฉันก็กะแล้ว แต่เธอออกไปสู้อ่อนนี่นา” เธอหัวเราะคิกคัก “นี่แม่หนูน้อย สนใจจะรับไวต์พรวหรือแบล็กพรวเป็นค่าอาหารหรือไม่”

“พวกเราไม่รับของจากใคร” เสียงเครียของจิสะ

“รับ” เสียงยินดีของโทมะซึ่งกำลังคลานไปนั่งหน้าเหมยฮั่ว “ถ้าช่วยเพิ่มค่าพลังสมดุลงให้หนึ่งร้อยหัวใจทอง ก็จะมีค่าเท่ากับสิบคริสตัลทอง” สองมือของบุรุษร่างผอมแบออกแล้วยื่นไปด้านหน้า “ดังนั้นขอแค่เพิ่มห้าร้อยหัวใจทอง ก็จะถือว่าพวกเราไม่ติดค้างอะไรกันอีก”

“โทมะนายทำบ้าอะไร” เสียงโกรธของจิสะ

“คนที่บอกว่าพวกเราตายก็ได้ แต่ห้ามทำร้ายคนที่ตัวเองรัก ยังมีสิทธิ์มาห้ามอีกหรือ” เสียงโกรธของโดมารูที่คลานไปอยู่ด้านซ้ายมือของโทมะ “จงงานนี้เราแยกทางกันตลอดกาล นั่งโอดบ้าพลัง”

“ฉันทูดเล่น” จิสะสายหน้าไปมาอย่างลนลาน

“ตั้งแต่เป็นเพื่อนกันมา เธอเคยทูดเล่นด้วยหรือ” สองหนุ่มผผานเสียง “อย่าโกหกเลย ทุกงานก็ปล่อยพวกเราบาดเจ็บเจียนตาย แต่วิโหดกลับไม่มีแม้แต่ริ้วรอย...อย่างมากที่สุดก็แค่เป็นผุ ฝน หรือโคลน ฮือๆ สองมาตรฐาน”

“เจ้าพวกบ้า จิสะไม่เคยทิ้งเพื่อนหรือก่นา” เสียงหนักแน่นของริวโฮ อาเรสหันไปมองบุรุษหนุ่มที่โดนร่างแยกทั้งสามนั่งทับ “หากจริงใจก็ปล่อยข้าสิ” พริบตานั่นร่างแยกของเขาก็สลายทันควัน บุรุษผู้นั้นลุกขึ้นยืนโบกมือซ้ายไปมา “จิสะปล่อยภรรยาของน้องคนนี่ซะ”

“แต่ว่า...” เสียงไม่พอใจของหญิงสาว

“หากพวกเขาต้องการฆ่าพวกเราจริง ปานนี้พวกเราคงตายตั้งแต่แรกแล้ว” เสียงปลงตอกของริวโฮที่ก้มหน้ามองพื้น “แค่ร่างแยกพวกเราสามคนยังจัดการไม่ได้เลย เหนือๆ เขาทั้งสองข้างกระแทกพื้น สองมือวางบนพื้นเบื้องหน้า ศีรษะกระแทกพื้นเกิดเสียงดังตบ “อาจารย์โปรดรับผมเป็นลูกศิษย์ด้วยเถอะ”

“เอ่อ...” อาเรสหันไปมองเหมยฮั่ว หญิงสาวเดินมาคล่องแคล่วแล้วเอน

ศีระชะบปโหล่ขวาของชายหนุ่ม เขาที่เข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไรจึงหันกลับ
ไปเอ่ย “ได้สิ แต่ผมคงอยู่ที่นี้ไม่นานหรอกนะ”

“ได้จริงเหรอ” เสียงยินดีของริวโฮที่เงยหน้าขึ้นมา

“ไอ้บ้า รับของก่อนสิ” โทมะวิ่งมานั่งด้านขวา “แล้วขอเป็นลูกศิษย์
ทีหลัง”

“ใช่” โดมารูวิ่งมานั่งด้านซ้ายของหัวหน้า “พวกเราจะได้ไม่ทำผิดกฎ
ลูกศิษย์ที่ดี”

จิสะเดินไปยืนอยู่ด้านหลังริวโฮ มือขวาของเธอแตะศีระชะของบุรุษหนุ่ม
แผ่แสงสีรุ้งออกไปรักษาร่างกาย แต่พอเพื่อนร่วมทีมทั้งสองหันไปมอง เธอกลับ
ใช้มือซ้ายโยนขวดยาสีขาวสองขวดไปให้

“วาก!!! สองมาตรฐานอีกแล้ว” บุรุษทั้งสองสะอื้นให้พลางทายาทั่ว
ร่างของตน

“อาจารย์สังกัดอาณาจักรเหนือหรือใต้ล่ะ” เสียงเข้มของริวโฮ “ฝีมือ
แบบนี้ ผมขอเดาว่าเป็นอาณาจักรเหนือ”

“ขอโทษนะ ผมมาจากทวีปโกลด์มูน” ชายหนุ่มบอกไปตามตรง

“ชื่อแฟล็กเหรอ” โทมะหันซ้าย

“ไม่เคยได้ยินนะ” โดมารูหันขวา “แม้ข้าจะเป็นพหูสูตรเรื่องแฟล็ก...แต่
ก็ไม่ได้ยินชื่อนี้เลย สงสัยจะเพ่งก่อตั้งอย่างแน่นนอน”

“เอ่อ...แฟล็กคืออะไร” สึนวาจา คนทั้งสี่หันมาจ้องหน้าเขาอย่าง
เฉียบพลัน ชายหนุ่มจึงรีบถาม “ผมพูดอะไรผิดไปหรือ”

“อาจารย์ไม่รู้จักแฟล็กหรื” ริวโฮหันมองเพื่อนทั้งสอง “หรือว่าอาจารย์
จะมาจากหมู่บ้านหลังเขา ซึ่งตัดขาดการติดต่อกับภายนอกมานับแสนปี”

สเทรททิจิสขึ้นสูงของเขาบอกว่า เหตุผลที่อีกฝ่ายช่วยคิดให้เป็นตัว
เลือกที่ดี ทำให้อธิบายการคงอยู่ของเขาในมิติปิดกั้นแห่งนี้ได้อย่างสมบูรณ์
ที่สุด ชายหนุ่มจึงผงกศีระชะขึ้นลง ทำให้คนทั้งสี่ผงกศีระชะตาม จนเขาแอบ
หวาดกลัวความสามารถในการโกหกของตนที่เพิ่มขึ้นทุกวัน ขนาดคนที่เพ่งรู้จัก
กันยังโดนเขาหลอกได้โดยง่าย

“แฟล็กคือ...” ไดมาร์เริ่มอธิบายด้วยเสียงดูจนักวิชาการ “กองกำลังอิสระที่อาณาจักรเหนือหรือใต้ยอมรับ”

อาเรสยกมือซ้ายขึ้นถาม “อาณาจักรพวกนั้นคือ...”

“อ้อ...ข้าเล่าข้ามไป” บุรุษร่างท้วมผงกศีรษะขึ้นลง “ดาวนารัสของพวกเรามีผืนทวีปเพียงหนึ่งเดียว ผังเหนือปกครองโดยอาณาจักรอิสระที่บาสะ ส่วนฝั่งใต้เป็นอาณาจักรคุโระซีบาสะ”

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเหอะ เดี่ยวเข้าเมืองเทนวิกี้รู้เอง” ริวโฮเอนศีรษะไปมา “ถ้าอาจารย์ยังไม่มีแฟล็ก จะมาเข้าแฟล็กของพวกเราหรือเปล่า...ผมให้อาจารย์เป็นหัวหน้าเลยนะ”

“เจ้าบ้า!!!” ไทวมะใช้มือซ้ายทาบศีรษะของริวโฮ “คนที่ไม่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยกลาง หากรับตำแหน่งหัวหน้าแฟล็กจะต้องโดนทดสอบเก้าสถาน” หลังจากทาบอีกครั้งหนึ่งค่อยเอ่ยต่อ “แกลิมที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยบอกตั้งแต่คาบแรกไปแล้ววรี”

“เอ๊ะ! ชั่วโง่งนั้นผมตื่นด้วยเหรือ” เสียงตกใจของหัวหน้ากลุ่ม

“วัก!!! นี่ข้ามีหัวหน้าแฟล็กเป็นไอบัรนี่เย” มือซ้ายของบุรุษร่างท้วมเงื้อขึ้นสูงเหมือนต้องการบดขยี้ศีรษะของริวโฮ ทว่าท่าขวาของจิสะเตะแผ่นหลังของไทวมะดังตูม จนร่างของบุรุษหนุ่มลอยเก็บโต๊ะอาหารทั้งหมดในครั้งเดียว ก่อนจะเสียบต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ทำให้ใบไม้ร่วงหล่นมิขาดสาย “สองมาตรฐาน!!! อ้อกก”

จิสะสายหน้าไปมาพร้อมพูด “เรื่องรายละเอียดไว้ทีหลัง ก่อนอื่นขอคำอาหารก่อน”

“ได้สิ” เหมยฮัวเลื่อนมือขวาไปด้านหน้า เธอขีดแหวนสีชาวงหนึ่งไปให้ “อันนี้คำพลังสมดุลน้อยสุดที่มีแล้วนะ”

หมับ!!! มือขวาของไดมารุเลื่อนขึ้นมารับไว้

“ถ้าไม่พอ...” บุรุษร่างท้วมชะงักงาอย่างกะทันหัน

“ไม่พอเหรือ” เสียงตกใจของริวโฮ “ไม่เป็นไรนะอาจารย์ เดี่ยวผมเอาแฟล็กคำประกันให้เอง”

“ไ้บ้า! นี่มันยิ่งกว่าพอไ้บ้อ!!” บุรุษร่างอ้วนใช้สองมือประคองไวต์พรอขึ้นนั้นอย่างทะนุถนอม “เพิ่มค่าพลังสมดุลหนึ่งพันหัวใจของ ของขึ้นนี้ย่อมมีค่าเท่ากับหนึ่งร้อยคริสตัลทอง”

“หา!!! อาจารย์มีของหายากแบบนี้ไ้ยังงี้” หัวหน้าแฟล็กรีบเลื่อนมือซ้ายไปหยิบไวต์พรอขึ้นนั้นมาดู “แถมมีคุณสมบัติพิเศษด้วย แบบนี้เอาเข้างานประมูลไม่ต่ำกว่าสามร้อยคริสตัลทองแน่นอน”

“อย่าตกใจไปเลย” เหมยฮัวเอ่ยด้วยเสียงเฉยชา “นั่นคือของที่มีค่าน้อยสุดที่ดิฉันพกติดตัวมา”

“หรือว่าอาจารย์เป็นทายาทของหนึ่งในสิบคหบดีใหญ่” ริวโฮหันมามองขึ้นลง “ชุดที่อาจารย์ใส่ก็แสนแปลกประหลาด เนื้อผ้าไม่เหมือนกับที่พวกเราเคยเห็น ถ้าเช่นนั้นคงต้อง...อาจารย์กับอาจารย์หญิงแอบหนีตามกันมาใช่หรือไม่”

“จริงหรือ” ไ้มารูเยหน้าขึ้นมา สองมือเลื่อนไปถอดผ้าคลุมออก เผยให้เห็นผมสั้นและนัยน์ตาสีดำ แก้มป่องเล็กน้อย “นับว่าเป็นโชคที่มีโอกาสพูดคุยกับตระกูลเก่าแก่ชั้นสูง”

“พวกเขาไม่ใช่...” จิสะเอ่ยด้วยเสียงเฉยชา มือซ้ายของเธอเลื่อนไปดึงหูขวาของบุรุษร่างท้วม “นายรีบเอาไวต์พรอขึ้นนั้นไปประมูล และเอาเงินไปส่งวัดฤทธิบรมถึงจ้าวพ่อครัวมาทำอาหารเดี๋ยวนี้”

“แล้วมันไม่ต้องทำอะไรเลยหรือ” เสียงจริงจังของไ้มารูที่ใช้มือขวาชี้ริวโฮ

“สองมาตรฐานงี้” เสียงเย็นชาของจิสะ “หรืออยากให้ฉันแล่เนื้อของนายมาทำเป็นอาหารเข้าเลี้ยงลูกค้า”

“คือว่าถ้าแค่ทำอาหาร...” อาเรสหันมามองอิสตรีผมสีม่วงด้านขวา “พวกเราพอมีวัตถุดิบเหลือหรือไม่”

“อยากให้ดิฉันทำให้พวกเขาทานหรือ” เสียงอ่อนหวานปนเจ้าเล่ห์ดังขึ้น “แต่มีข้อแม้ละ”

“ได้ทุกอย่างเลย” เขารับคำอย่างเคร่งขรึม “เชิญบอกมา...”

“คืนนี้ต้องนอนกอดดิฉันเฉยๆ” ริมฝีปากของหญิงสาวเลื่อนมาประทับกับแก้มขวาของเธอ พอผละออกเธอก็เอ่ยต่อ “ไปหาที่นั่งพักสิ เดี่ยวดิฉันจัดการทุกอย่างเอง” อิสตรีนมสึมวงคล้ายแขนออก มือซ้ายชี้ไปที่จีละ “เธอคือทายาทของหนึ่งในสิบคนบดีใหญ่ใช่หรือไม่”

อิสตรีนมสึมวงด่าพละถอยหลังไปก้าวใหญ่ “รู้ได้ยังไง”

“ดิฉันเป็นสาวใช้ส่วนตัวชั้นสูง ย่อมมีความสามารถในการวิเคราะห์บุคลิกแขกหรือที่เข้าหานายท่านหรือนายหญิง” มือซ้ายของเหมยฮั่วชักกลับมาวางข้างลำตัว “พาดูกับวาทะที่ถูกฝึกมายุ่งยอเผยให้เห็นเวลาตื่นตกใจ ทว่าที่ทำให้ดิฉันมั่นใจคงเป็นคำตอบเมื่อครู่ ที่คุณพูดออกมาว่า พวกเขาไม่ใช่”

“หา!!! คนใหญ่คนโตเหวอ” เสียงตกใจของโดมารุ ก่อนจะถูกเตะจนกระเด็นไปฝั่งที่ต้นไม้เนื้ออ่อนของพรรคพวก “ยัยโหด คิดจะลบความทรงจำกันเหวอ อ้อ!!!”

“ดิฉันจะไม่ถามว่าทำไมคุณถึงชอบคนแบบนั้น” ฮั่วฮั่วหันมามองหน้าอาเรสพักหนึ่ง “เพราะดิฉันก็เผลอชอบคนเรียบง่ายแบบนี้เช่นกัน” เธอเดินไปควงแขนจีละ “ไปกินเถอะ จะสอนทำอาหารให้เอง”

เหมยฮั่วพาจีละไปยังด้านขวา พอถึงอีกฝั่งหนึ่งของแคมป์ เธอค่อยคล้ายแขนออกพร้อมหันซ้ายแลขวา ก่อนจะนั่งลงแล้วใช้สายพลังผู้รังสรรค์สร้างโต๊ะยาวขึ้นมาจากดินบนพื้น หญิงสาวนำเครื่องครัวออกมาวาง ตามด้วยวัตถุดิบต่างๆ หลังจากแยกแ่งแกว่งแกว่ง เธอก็เริ่มสอนจีละทำอาหารอย่างเคร่งครัด

อาเรสหันมามองริวโฮที่ยังนั่งนิ่ง “ลุกขึ้นมาเถอะ” มือทั้งสองข้างของบุรุษเบื้องหน้าประคองแหวนสีชาววงนั้นขึ้นมา ชายหนุ่มพลันรู้สึกแปลกใจจึงถาม “ทำไมรี”

“ในเมื่อไม่ต้องซื้อวัตถุดิบทำอาหาร ทางเราก็ไม่ควรรับของสิ่งนี้ไว้” ศิระชะของริวโฮก้มลง “ท่านอาจารย์โปรดรับคืนไปด้วย”

“ฝากไปประมูลให้ที” ชายหนุ่มเงยหน้ามอดาวบนท้องฟ้า “ผมไม่ค่อยรู้เรื่องที่นี่มากนัก คงต้องหวังพึ่งพวกริวโฮอีกเยอะ”

“ไว้ใจผมได้เลยอาจารย์” ริวโฮลุกขึ้นยืน กลับหลังหันเตรียมตัววิ่ง
“เดี๋ยวผมกลับไปเมือง แล้วจะเอาเงินมาให้ทันที”

“เอ๊ะ เมืองเทนริวอยู่ใกล้มากหรอ” อาเรสถาม

“ไปกลับประมาณสามชั่วโมง” เสียงครีดยของริวโฮซึ่งรีบเลื่อนมือขวา
ไปจับไหล่ขวาของอาเรสไว้แน่นเกิดเสียงดังหับ “ไม่ต้องห่วงนะ ผมไม่ขโมย
แน่นอน”

“ไว้พุงนี้เถอะ”

“ไม่ได้!! นี่ทำเพื่ออาจารย์...”

อาเรสหันไปทางขวาเพื่อขอความช่วยเหลือ ทว่าจิสะกำลังนั่งอยู่บน
เก้าอี้สีดำ โดยมีหมอยั่วยืนถือไม้สีขาวซึ่งรูปข้าวกล้องสามแบบที่วาดเรียงกัน
บนกระดานดำด้านหลัง กล้องซ้ายสุดเป็นหัวใจเต็มดวง สองกล้องถัดมามีหัวใจ
ครึ่งดวง สแทรกทิจิสขึ้นสูงของเขายกบอกว่า กล้องข้าวด้านซ้ายมือสมควรทำให้
กินเพียงลำพัง ส่วนสองกล้องด้านขวาสำหรับแบ่งกันกินคนละครึ่ง หนึ่งในศิษย์
หนึ่งอาจารย์กำลังตั้งอกตั้งใจกับข้าวกล้องเหล่านั้น จนมิได้สนใจพวกเขาเลย

“เราไปกับริวโฮแล้วกัน” อาเรสหันกลับมาเอ่ย “เดี๋ยวผมขอไปด้วย”

“นี่อาจารย์ไม่เชื่อใจผมหรอ” เขาทั้งสองข้างของริวโฮหลุดลงกับพื้น
“ถึงผมจะโง่ ไร้พรสวรรค์และอื่นๆ อีกมากมาย แต่ผมก็ไม่เคยคิดทำร้ายผู้มี
พระคุณเลยนะ”

‘คิดไปโน่นเลย’ ชายหนุ่มอึ้งกับจินตนาการของอีกฝ่ายแล้วรีบเอ่ย
“เปล่า อาจารย์อยากเห็นเมืองเทนริวเท่านั้นเอง”

“อ้อ อยากเที่ยวเมืองยามราตรีนี่เอง” ริวโฮลุกขึ้นแล้วหันมาหาเขา ยก
สองมือป้องปาก “ไม่ต้องห่วงนะ อาจารย์หญิงไม่รู้แน่นอน”

ฟิ้ว!!! มิดลันส์ชมพูเล่มหนึ่งพุ่งผ่านหน้าของเขากับลูกศิษย์หนุ่ม ปัก
ต้นไม้ด้านซ้ายมือเกิดเสียงดังฉึก

อาเรสหันไปมองด้านขวาทพบหมอยั่วที่ถอดผ้าคลุมหน้าออกส่งยิ้ม
เย็นขามาให้ ปากของเธอขยับขึ้นลง หากเป็นเขาตามปกติคงแปลไม่ได้ แต่
สแทรกทิจิสขึ้นสูงช่วยแปลให้ว่า *ดิฉันไม่ว่าเรื่องเพิ่มนายหญิงหรอกนะคะ แต่*

กรุณาอย่าไปก่อเรื่องเด็ดขาด

ชายหนุ่มรีบเอ่ย “ไม่ต้องห่วง ผม...”

“เคยมีด้วยเหวอที่เอสหนีเรื่องยุ่งยากสำเร็จ” อีسترผมสีม่วงตัดบทสายตาของเธอเต็มไปด้วยความเย็นซา “ดังนั้นกรุณาเอาหนูไปนาเอาตาไปไร่บ้างเถอะ ไม่ก็รอดิฉันทำอาหารเสร็จแล้วพวกเราค่อยไปด้วยกัน”

“อาจารย์หญิงทำแบบนั้นไม่ได้” ริวโฮรีบอธิบาย “ตลาดประมูลของเมืองเทนริวจะเปิดแค่เที่ยงคืนถึงตีสามเท่านั้น นี่ก็น่าจะใกล้ปิดแล้วด้วย”

“ฉันพຽนนี้ค่อยประมูลก็ได้” อาเรสเสนอ

“ไม่ได้ ตลาดประมูลจะเปิดเดือนละครึ่งตามอารมณ์ของผู้จัดงาน” หัวหน้าแฟล็กพูดอย่างเร่งร้อน “หากไม่ร่วมงานวันนี้ ก็คงต้องรออีกหลายสัปดาห์”

“เฮ้อ...เอสเอาไปด้วยสิคะ” เหมยฮั่วโยนแหวนสีขาวอีกพวงหนึ่ง อาเรสเลื่อนมือไปจับไว้ ก่อนที่เธอจะเอ่ยอย่างจริงจัง “ในนั้นมีไวต์พอร์ไร่คุณภาพอยู่หนึ่งร้อยชิ้น เชิญเอาไปขายทำทุนได้เลยค่ะ”

“หา!!! ถ้าเยอะขนาดนี้พวกเราต้องไปคุ้มครองแล้ว” เสียงของโทมะกับโตมารุดังผสานกัน ทั้งสองใช้สองมือดันศีรษะออกจากต้นไม้ หลังจากนั้นบุรุษร่างท้วมก็มายืนอยู่ด้านซ้ายมือของริวโฮ แล้วใช้มือซ้ายเอื้อมมาหยิบไวต์พอร์ทั้งพวงไปจากมือของหัวหน้าแฟล็ก ส่วนอีกคนที่ผอมสูงยืนอยู่ด้านขวามือ “พวกเราจะขันอาสา ช่วยเป็นหน้ามาราคัสเอง”

“นี่พวกนายจะหนึ่งงานเตรียมอาหารไหม้ย” เสียงตะโกนของจิสะเธอร่วงมายืนอยู่ด้านหน้าริวโฮ “นายก็เหมือนกัน อย่าไปก่อเรื่องล่ะ”

“อืม” หัวหน้าแฟล็กหันหน้าไปทางซ้าย “แต่ถ้าเรื่องวิ่งเข้ามาผมไม่รับประกันนะ”

“ฉันก็ต้องไป” เสียงเย็นซาของหญิงสาวดังขึ้น

“ไม่ได้ พวกเราไม่มีเงินพอเช่าบ้านพักให้อาจารย์และอาจารย์หญิง” โทมะพูดด้วยเสียงหนักแน่น “จบงานนี้ แฟล็กของพวกเราจะเหลือเงินกองกลางแค่ห้าสิบคริสตัลเงิน”

“ทำไม่ถึงได้กำไรน้อยแบบนี้” จิสะชี้หน้าของบุรุษร่างสูง “นายทำบุญสี่

ผิดหรือเปล่า การกิจนี้ให้เงินตั้งหกสิบคริสตัลทองเสียวะนะ”

“ลืมไปแล้วหรือว่า เรากู้เงินมาห้าสิบคริสตัลทองเพื่อรับภารกิจนี้” มือซ้ายของโทมะหยิบกระดาษสีขาวแผ่นหนึ่ง ส่วนมือขวาขีดเขียนตัวเลขอักษรภาษาทาร์ดิซสีดำเรียงกันสามบรรทัด โดยมีเครื่องหมายลบคั่นระหว่างบรรทัด คือ 60 - 50 - 9.50 เมื่อขีดแล้วก็เอ่ยต่อ “ก็อย่างที่เห็น พอนำเงินที่ได้ไปหักเงินกู้และดอกเบีย พวกเราก็จะเหลือเงินแค่นั้น”

“หา!!! แปลว่าจบงานนี้พวกเราจะต้องค้างค่าเช่าบ้านอยู่ตั้งนั้นสิ” เสียงตกใจของริวโฮ “ช่วยแล้ว ขำรับปากไปแล้วว่าจะจ่ายจนหมดในครั้งเดียว”

“นี่เยอะแล้วนะไว้อย่า ถ้าเข้าไปเก็บโต๊ะอาหารเก่าจากกองขยะนอกเมืองมาใช้” อีกฝ่ายผายมือขวาไปด้านข้าง อาเรสมองตามไปเห็นซากโต๊ะอาหารที่พังจนหมดสิ้น “พวกเราคงต้องหมดตัวจริงๆ ก็วันนี้”

เหมยฮั่วเดินมาคล้องแขนขวาของเธอ “ทำไมพวกเธอไม่รับภารกิจง่ายๆ ที่ได้เงินไวล่ะ” อีสตรีนมสึมวงหันซ้ายแลขวา “หากพวกเธอแยกกันทำงานก็น่าจะได้เงินเยอะไม่ใช่รี”

“พวกเราเป็นแฟล็กชั้นเรด จึงได้แต่ประมูลภารกิจเหลือทิ้งของวันนั้นๆ” เสียงละห้อยของริวโฮที่คุกรุ่นให้ “เป็นความผิดของผมเองที่ทำภารกิจทดสอบพลาดทุกครั้ง”

“ภารกิจเหลือทิ้งคืออะไร” อาเรสถาม

“จะว่าก็อธิบายให้อาจารย์ฟังทีหลัง แต่อธิบายเลยแล้วกัน” ไดมาร์เริ่มเอ่ยด้วยเสียงรวนนักวิชาการ “แฟล็กแบ่งออกเป็นห้าชั้น...สูงสุดคือรอยัล รองลงมาโนเบิล ตามด้วยโกลด์ ซิลเวอร์ และเรด” อีกฝ่ายเงยหน้ามองท้องฟ้า “อย่างที่บอกไปข้างต้นว่ามันมีอยู่ห้าชั้น ดังนั้นช่วงประมูลภารกิจก็จะถูกแบ่งออกเป็นห้าช่วงเวลาตามไปด้วย”

“ผู้มีสิทธิ์เข้าประมูลช่วงแรกสุดของทุกวันคือผู้อยู่ในแฟล็กชั้นรอยัล” เสียงเบื่อนายของโทมะ “ทั้งที่ไอ้พวกชั่วนั้นมีฝีมือ แต่ดันรับแต่งานง่ายๆ ได้เงินเยอะไปทำ”

“นั่นจึงเป็นที่มาของคำว่า ภารกิจเหลือทิ้ง” บุรุษร่างท้วมเอ่ยด้วยเสียง

ไม่พอใจ “มันคือภารกิจที่พวกนั้นไม่อยากทำหรือไม่มีปัญญาไปทำ”

“ภารกิจเหลือทิ้งยากมากเลยหรือ” ชายหนุ่มรู้สึกสนใจ

“หึๆ” ริวโฮหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง “พวกมันรับแต่ภารกิจง่ายๆ แล้วเหลือภารกิจสุดหินให้พวกเรา” มือซ้ายชี้ไปที่กระโถมด้านหลัง “ท่านอาจารย์คิดว่า ใครฝีมือมาจัดงานเลี้ยงในป่าเป็นเรื่องง่ายหรือยาก”

อาเรสเข้าใจทันทีว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร เพราะชั้นตอนตั้งแต่เตรียมการไปจนถึงเดินทาง ยิ่งจำนวนคนมากก็ยิ่งยุ่งยาก

“แล้วทำไมไม่รับงานที่สบายกว่านี้ล่ะ” ฮั่วฮั่วถาม

“นี่คืองานเดียวที่พวกเราประมูลได้ในรอบครึ่งปี” ริวโฮพูดลุกขึ้นด้วยท่าทางเหนื่อยล้า “ไม่ต้องห่วงนะจิสะ ผมไม่ไปก่อเรื่องแน่นอน”

“ทำอาหารเสร็จแล้ว” เหมยฮั่วพูดด้วยเสียงเย็นชา

อาเรสหันไปมองทางขวา พบว่าร่างแยกของฮั่วฮั่วกำลังใช้ผ้าสีขาวผืนใหญ่คลุมถาดหลุมสี่เงินที่วางเรียงเป็นแนวยาว กลิ่นหอมของอาหารซึ่งโชยมากับสายลมทำให้ท้องของเขาร้องโครกคราก เมื่อผ้าถูกชิงจนตึงและมีหินวางตามมุมผ้า ร่างแยกทั้งเก้าก็ทยอยหยิบเครื่องครัวส่งให้หญิงสาวเก็บลงไปในช่องเก็บของอย่างว่องไว

“จั้น พวกเราก็ไปด้วยกันเลยสิ” ชายหนุ่มรู้สึกยินดีที่จะได้เดินเที่ยวกับอิสตรีผมสีม่วง เหมือนเธอจะรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่เลยเอนศิริชะลงมาพิงไหล่ขวาอย่างนุ่มนวล มือขวาของเขาจึงเลื่อนไปโอบไหล่ของเธอเข้ามาแนบชิด “นำทางเลยริวโฮ”

“อย่าเพิ่ง!!” เสียงหนักแน่นของจิสะ “โทมะกับโดมารุคอยอยู่ดูแลลูกค้าช่วงเช้าให้ดี” มือขวาของเธอเอื้อมไปหยิบไวต์พรอททั้งพวงมาจากมือซ้ายของบุรุษร่างท้วม “เรื่องเงินทองให้ฉันกับริวโฮจัดการเอง”

“หา!!!” โดมารุทำหน้าไม่พอใจ

“หรือว่าอยากโดนลงโทษ” เสียงดุของจิสะ

“สองมาตรฐานชัดๆ” บุรุษร่างท้วมมีน้ำตาคลอเบ้า “ทั้งที่เมื่อก่อนเวลาจะซื้อของขวัญ...ออก!!!”

เท้าขวาของจิสะเตะร่างของไคมารูปลิวไปติดอยู่บนต้นไม้ด้านขวามือ “หากทวงบุญคุณก็อย่าหวังเลยว่าฉันจะใจดีด้วยอีก” เธอหันศีรษะไปด้านซ้าย “แล้วนายล่ะ จะบ่นอะไรหรือไม่” ไทวมะสายหน้าเป็นพัลวัน ก่อนจะเดินไปนั่งอยู่แถวโต๊ะอาหารด้านขวามือ แล้วหญิงสาวก็เอ่ย “นายไม่ตกใจที่ฉันเป็นทายาทของหนึ่งในสิบคนหบดีใหญ่หรือ”

“จิสะก็ยังเป็นจิสะไม่ใช่หรือ” ริวโฮเอียงคอไปซ้ายที่ขวาที่ “หรือว่าต่อแต่นี้ไปผมต้องเรียกคุณว่าเจ้าหญิงแทน”

“เรียกฉันเหมือนเดิมแหละดีแล้ว” เสียงสดใสของหญิงสาวดังขึ้น

“แล้วไม่รีบไปหรือ” เหมยฮั่วถามด้วยเสียงเจ้าเล่ห์ “หรือว่าอยากจะ...”

จิสะหันมาใช้มือซ้ายปิดปากของฮั่วฮั่ว “ไปกันเถอะค่ะอาจารย์หญิง” เมื่อเอ่ยจบเธอก็เก็บไวต์พรอทั้งพวงลงไปในผ้าคลุมดำ ก่อนจะเดินไปใช้สองมือดันแผ่นหลังของเหมยฮั่วให้เคลื่อนไปด้านหน้า “ตรงไปเรื่อยๆ พอผ่านเขาสามลูกก็จะถึงเมืองเทนริว”

ริวโฮเดินมายืนอยู่ด้านซ้ายมือของเขา “ขอเชิญอาจารย์ไปกับพวกเราเลยครับ”

เมื่อเอ่ยจบ บุรุษผู้นั้นก็ใช้เหยียบเมฆาทะยานร่างจากพื้นขึ้นไปเหยียบยอดกระโจมไปจนถึงยอดไม้ด้านนอกแคมป์ อาเรสจึงใช้เหยียบเมฆาวิ่งตามหัวหน้าแฟล็กไปในทันใด เพียงเขาเคลื่อนมายืนอยู่ด้านขวามือของอีกฝ่าย สายลมเหนือยอดไม้ก็พัดผ่านมา ความรู้สึกผ่อนคลายและสบายใจแผ่ไปทั่วร่าง

‘นานมากแล้วสินะที่ไม่ได้วิ่งเล่นเฉยๆ’ ชายหนุ่มมองไปยังเบื้องหน้า “ริวโฮ มาวิ่งไปที่เมืองแข่งกันเถอะ”

“ได้เลขาจารย์” ลีนวาจา บุรุษหนุ่มกึ่งอแซนอยู่ในท่าเตรียมวิ่ง

“เมื่อเอ่ยคำว่า ศูนย์ ค่อยไปนะ” เขาเริ่มนับถอยหลัง “สาม” อาเรสมองด้านซ้ายมือ เห็นเมฆจำนวนมากกำลังเคลื่อนมาบดบังดวงจันทร์บนฟากฟ้า “สอง” พอหันไปทางขวา พบว่าเหมยฮั่ววิ่งนำมาก่อนแล้ว ด้านขวามือของเธอคือจิสะ ลูกศิษย์สาวที่ท่าทางจะเข้ากันได้ “หนึ่ง” เหยียบเมฆาที่ไม่ได้เข้ามา

นานก็ถูกรีดเค้นพลังจนถึงขีดสุด “ศูนย์”

ทั้งเขาและริโอวิ่งออกไปพร้อมกัน อาเรสมองเบื้องหน้าเพียงอย่างเดียว แต่ไม่ทราบดีว่าเขาวิ่งแข่งหน้าฮัวฮัวไปแล้ว ทั้งห่างริโอที่อยู่ด้านซ้ายมือประมาณสามวินาที ผ้าคลุมดำส่วนที่ปกปิดศีรษะลู่ไปด้านหลัง เผยให้เห็นบุรุษหนุ่มหน้าตาสดชื่นผู้มีนัยน์ตาและผมซอยสั้นสีทอง แม้จะไม่หล่อเหลาแต่แววตาที่สดใสก็ทำให้น่าคบหา

“รอดด้วย” เสียงดูของเหมยฮัว

อาเรสหันไปมอง พบว่าบัดนี้ຈະທີ່เคยอยู่ด้านขวามือของหญิงสาววิ่งขึ้นมาด้านขวามือของหัวหน้าพล็ก ผ้าคลุมดำของเธอเลื่อนไปด้านหลัง เผยให้เห็นอิสตรีผู้มีผมยาวจดเอวและนัยน์ตาสีทอง แม้ใบหน้าดูจริงจังแต่ก็ไม่ได้ลดความสะสวยของเธอลงเลย พร้อมแววตาดูที่ทำให้หญิงสาวดูน่าเกรงขาม

“อึ๊ย แอบชอบลูกศิษย์เธออะ” เสียงเจ้าเล่ห์ของฮัวฮัวดังขึ้นจากด้านขวา เมื่อเขาเห็นหญิงสาวใช้เทวาล่องก็รู้สึกไม่พอใจ “อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ ดิฉันแค่อยากมายืนเคียงข้างเธอเร็วๆ เองนะ ไม่ได้ตั้งใจจะโกงซะหน่อย” พอเอ่ยจบคลื่นใสหม่นวอนสองชั้นพลันเหลือเพียงชั้นเดียว “พอใจหรือยังอะ”

“ขอโทษทีนะ พอดีเวลาแข่งขันผมไม่ชอบให้ใครเล่นโกง” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยเสียงสลด “แต่ไม่ได้ตั้งใจโกรธฮัวฮัวเลย”

“เรื่องที่ควรคิดมากก็ไม่คิด ที่เรื่องแบบนี้ฉันคิดซะ...” พอเอ่ยจบเธอก็กระโดดมาอยู่เบื้องหน้า เขาใช้สองแขนอุ้มอีกฝ่ายไว้ ก่อนที่ศีรษะของหญิงสาวจะพิงลงมาบนไหล่ขวา “อุ้มดิฉันไปจนถึงเมืองสิ แล้วจะไม่โกรธ อึ๊ย”

“ได้เลย”

ชายหนุ่มเพิ่มความเร็วยิ่งขึ้นไปจนถึงขีดสุด เพียงไม่กี่นาทีต่อมา เขาก็ถึงทางพรรคพวกใหม่เกือบหนึ่งร้อยเมตร ทว่าพอคิดไปถึงกระต่ายทั้งสองตัว เขาก็ต้องชะลอความเร็วลงเล็กน้อย

“แล้วพวกกรีนจะเจอพวกเราหรือ”

“ดิฉันแปะกระดาศไว้แถวโต๊ะอาหารแล้วอะ” เสียงขบขันของฮัวฮัว

“บอกให้พวกเขาติดตามโถมะกับไคมารูมา”

“ขอบคุณ” ชายหนุ่มเอ่ยทันควัน ตั้งแต่หญิงสาวคนนี้เดินทางมาด้วย เธอก็มักจัดแจงเรื่องจิปาตะให้เขาเสมอ ยิ่งช่วงได้เติมความรักกับเธอ หัวใจของเขายิ่งรู้สึกถึงความอบอุ่น “ไฉนขึ้นมามีผมจะ...”

“คิกๆ ก่อนนอนก็ได้ค่ะ ก่อนหน้านั้นดิฉันก็พูดไปนั่นแหละ” สองแขนของเธอคล้องคอของเขา “เรื่องแบบนี้อย่าเชื่ออะไรดิฉันมากนักเลย” หัวใจของเขาเต้นตึกตัก เพียงแค่สัมผัสลมกลืนกายหอมหวานของสตรีผมสีม่วงจิตใจก็เริ่มพลอดปรอง แต่จู่ๆ เธอกลับเอ่ยเสียงดู “แต่ต้องตามหาของสิ่งนั้นโดยเร็วนะค่ะ เพราะดิฉันอยากกลับไปให้แม่ทั้งสองตั้งชื่อลูกให้”

ชายหนุ่มผงกศีรษะขึ้นลงพลางเร่งความเร็วขึ้นทีละนิด เพียงครึ่งชั่วโมง เขาก็วิ่งขึ้นมายอดเขาสูงที่สาม สายลมกระโชกแรงกว่าปกติ แต่สองเท้าของเขายึดเกาะพื้นด้วยสายพลังเหยียบเมฆา ทำให้ร่างกายมิโอนเอนตามแรงลมเหล่านั้น

พอมองไปเบื้องหน้าชายหนุ่มก็เห็นยอดเขาซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ประมาณหนึ่งกิโลเมตร มันมีความสูงไม่แตกต่างจากจุดที่เขาขึ้นอยู่ในตอนนี้ จึงน่าจะสูงจากพื้นประมาณสี่ร้อยเมตร บนยอดเขามีลานประลองหินสีขาวขนาดใหญ่ มองไต่ลงไปเห็นเมืองที่มีแสงสว่างหลากสีสลับจากหินเรืองแสงเรียงรายตามแนวเขา

ชายหนุ่มหันไปทางขวาและซ้าย พบว่าสถานที่แห่งนี้มีภูเขาล้อมรอบเป็นแนวยาว ด้านล่างก่อนถึงเชิงเขามีป่าขึ้นหนาแน่น แต่ก็มิถนอดินลูกรังอยู่เส้นหนึ่งที่น่าจะพอให้รถมาราคัสเข้าและออกฝั่งละสองคัน จากร่องรอยล้อเกวียนตั้งแต่ด้านล่างของเมืองจนถึงเชิงเขาบ่งบอกว่ามันถูกใช้งานอยู่ทุกวันจึงทำให้ไม่มีต้นหญ้าขึ้นในเส้นทางดังกล่าวแม้แต่ต้นเดียว

อาเรสมองลงด้านล่าง พบว่าอยู่ดีๆ ก็มีรถมาราคัสสีน้ำตาลเคลือบเงาเข้าและออกเชิงเขามีหินเรืองแสงทรงกลมขนาดใหญ่ตั้งไว้สองฟาก ทำให้เขาทราบว่าจะต้องมีอุโมงค์สายหนึ่งอยู่ที่บริเวณนั้น ดังนั้นสถานที่แห่งนี้ย่อมเป็นสุดยอดเมืองลับแลซึ่งมีชัยภูมิที่ดีตามหลักเมืองหน้าด่านของตระกูลจุกัด

“นั่นคือเมืองเทนริว” เสียงหนักแน่นของริวโฮที่มายืนอยู่ด้านซ้ายมือ

ก่อนจะลงไปนอนแผ่หราอยู่บนพื้น “ແກ່ๆ เหนื่อยแทบตาย ไม่เคยวิ่งเร็วขนาดนี้มาก่อนในชีวิต”

“ก็บอกแล้วว่าอย่าเร่ง” อีสตรีผมสีทองเคลื่อนไหวมานั่งอยู่ด้านซ้ายมือของหัวหน้าแฟล็ก “แล้วจะเข้าเมืองเลยหรือไม่”

“อืม...” อาเรสมองสองผู้ติดตามด้านซ้าย หญิงสาวซึ่งยังสบายดีแอบเหลือบมองบุรุษหนุ่มที่นอนแผ่หราบ่อยๆ ส่วนบุรุษผู้นั้นเพียงแค่นั่งใจเข้าออกก็คงไม่มีเวลาไปคิดเรื่องอื่นแล้ว “ลงไปพักที่เชิงเขาซักก่อนเถอะ จะได้สูดอากาศให้เต็มปอด”

ชายหนุ่มกระโดดลงจากยอดเขาในบัดดล ปลายเท้าที่มีกลิ่นไอสุนทรียะหนึ่งชั้นไล่ดลลงไปตามพื้นลาดเอียงอย่างสนุกสนาน หูทั้งสองได้ยินเสียงตึกกึกกชนให้คิดถึงวันวานยามอยู่ร่วมกันกับน้าคาร์ล ทว่าในตอนนั้นสองแขนของเขากำลังโอบอุ้มร่างบางที่แสนสำคัญจึงเรียกสติของตนกลับมา แล้วมองลงไปยังพื้นเบื้องล่างซึ่งห่างไม่ถึงหนึ่งร้อยเมตร

เขาเขย่งเท้าเบาๆ ปล่อยให้ร่างลอยไปเบื้องหน้าเล็กน้อย เมื่อสองเท้าเหยียบพื้นหญ้าด้านล่างสุด ชายหนุ่มก็พบว่ารอบด้านมีต้นไม้ขึ้นอยู่เต็มไปหมด หากมองไปทางซ้ายจะเห็นรถมาราคัสหลากหลายคันกำลังวิ่งไปมาบนถนนดินลูกรัง ก่อนจะหันซ้ายกลับไปมองด้านหลังเห็นริวโฮวิ่งไต่หน้าผาลงมา โดยมีจีระวิ่งตามประชิดด้านซ้ายมือด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย

เพียงริวโฮลงมาถึงก็หย่อนก้นนั่งบนพื้นทันที หญิงสาวใช้มือขวาหยิบขวดยาสีขาวออกมาถือให้อีกฝ่ายดม กลิ่นหอมซึ่งลอยมากับสายลมชวนให้อาเรสรู้สึกเคลิ้ม พอมองดูดีๆ ก็พบว่าบุรุษผมสีทองหลับไปเรียบร้อยแล้ว อีสตรีผมสีทองจึงใช้สองมือประคองร่างขึ้นอย่างรวดเร็ว เธอหันมาหาเขาด้วยสีหน้าจริงจัง

“อาจารย์ทั้งสองโปรดตามมา” หญิงสาวเดินไปทางซ้ายมือข้ามผ่านพุ่มไม้ออกไป

ชายหนุ่มตัดสินใจเดินตามเธอไป เมื่อออกมาถึงถนนดินลูกรัง เธอก็พาเขาข้ามผ่านถนนไปยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง หญิงสาวหันไปมองทางขวาเป็นช่วงๆ

เหมือนรอมมราคัสสีน้ำตาลที่กำลังเคลื่อนมาทางนี้ ทว่ามันกลับขับผ่านไป ขณะที่เขากำลังสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น รอมมราคัสอีกหลายสิบคันก็วิ่งผ่านไปโดยไม่หยุดรอ

จู่ๆ รอมมราคัสสีน้ำตาลเทียมด้วยมาราคัสสีขาวยาวสองตัวก็หยุดอยู่เบื้องหน้า คนขับรอมมราคัสในผ้าคลุมดำหันมามองด้วยท่าทางเป็นห่วง ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงทุ้มเข้มของบุรุษ “ได้รับบาดเจ็บมาหรือเปล่า” บุรุษผู้นั้นรีบเอ่ยต่อ “รีบขึ้นมาสิ จะได้พาไปส่ง”

“เปล่าค่ะ แต่ขอบคุณที่ให้ติดรอมมราคัสนะคะ” เธอกระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนหลังคารอมมราคัสอย่างฉับไว แล้ววางศีรษะของบุรุษหนุ่มไว้บนตัก “อาจารย์ทั้งสองก็รีบขึ้นมาสิ”

อาเรสใช้เวลาล่องไปในตรงกึ่งกลาง หลังจากนั้นค่อยนำร่างของฮั่วฮั่วไปนั่งอยู่ด้านขวามือ ขณะที่เขากำลังจะหันไปเอ่ยวาจากับคนขับรอมมราคัสใจดี อีกฝ่ายกลับขับรอมมราคัสต่อในทันใด ชายหนุ่มเกรงใจอีกฝ่ายจึงได้แต่หยุดวาจา

“นายท่านของดิฉันต้องการขอบคุณนะคะ” เสียงของอิสตรีผมสีม่วงดังขึ้น

“อ้อ ไม่ต้องเกรงใจหรอก” บุรุษหนุ่มเอ่ย “พวกเจ้ามาจากไหนล่ะ สำเนียงถึงแปร่งแบบนั้น”

“จากที่ห่างไกลมากๆ ค่ะ”

“คงเป็นหมู่บ้านชนบทสินะ” อีกฝ่ายผงกศีรษะขึ้นลงสองครั้งก่อนจะพูดด้วยเสียงห่วงใย “ระวังคนในเมืองไว้ด้วยล่ะ... พวกเขามีทั้งดีและร้าย หากผลออกมาโดนหลอกจนหมดตัวได้” มือขวาของอีกฝ่ายเลื่อนมากุมมือซ้ายของเขาไว้แน่น ชายหนุ่มพบว่ามันมีของบางอย่างที่แข็งๆ ส่งมาด้วย เมื่อมือข้างนั้นชักกลับไป ก็เผยให้เห็นเหรียญคริสตัลสีแดงลิบเหรียญ “เก็บไว้ใช้นะ แม้ออนตังตันชีวิตจะลำบากแต่หากขยันรับรองไม่อดตาย”

“เอ่อ...” ชายหนุ่มพยายามจะเอ่ย

“พวกเราไม่มีเงินอยู่มากมาย ดั่งนั้น...” อิสตรีผมสีม่วงพูดแทรก

“รีบไปเถอะ” บุรุษผู้นั้นตัดบท “ยามเข้ามาใหม่ ๆ ก็คิดแบบพวกเจ้านี้แหละ” เสียงบุรุษผู้นั้นหวนระลึก “แต่คนที่มอบเงินให้ข้าบอกว่ ข้าไม่ได้ให้เงินนี้ฟรีๆ เจ้าต้องนำมันไปช่วยเหลือคนอื่นต่อไปในอนาคต” อาเรสหันไปมองอิสตรีผมสีม่วง เธอพยายามจะเอ่ยวาจาแทรก ทว่าอีกฝ่ายพูดตัดบทไปเรื่อยเปื่อย จนรอมาราคัสมาหยุดห่างจากเชิงเขาประมาณสิบเมตร “เข้ามาส่งแค่นี้ละ”

“เอ๊ะ!” อาเรสรู้สึกสงสัย “พี่ชายไม่เข้าไปด้วยหรือ”

“จริงๆ พี่ต้องออกนอกเมือง แต่เห็นพวกน้องยืนหน้าสลอนเลยวนรอมาราคัสกลับมารับ” เสียงอ่อนโยนของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มชื่นชม “รีบลงลิฟต์จะต้องไปทำงานต่อแล้ว”

“ขอบคุณ” ชายหนุ่มเอ่ยพลางลุกขึ้น อิสตรีผมสีม่วงลุกตามโดยไว เมื่อเธอกระโดดลงไปยังอยู่ด้านขวามือ เขาจึงรีบตามลงไป เพียงสองเท้ากระทบพื้นถนนดินลูกรัง หญิงสาวก็เคลื่อนเข้ามาคล้องแขนขวาของเขา ส่วนจิสะอุ่มร่างของริวโฮลงมายืนอยู่ด้านขวามือของเหมยฮั่ว เขาหันไปมองเจ้าของรถมาราคัสใจดี “ขอให้โชคดี”

“เช่นกัน” อีกฝ่ายตอบ สองมือสะบัดบังเหียนทำให้มาราคัสสีขาวตึงโค้งไปทางขวา “พยายามเข้าล่ะ” สิ้นวาจาแสงห้วงใย รถมาราคัสคันนั้นก็แล่นไปในบัดดล

อาเรสมองเบื้องหน้าเห็นอาคารบ้านเรือนจำนวนมากที่สร้างไล่ขึ้นไปบนแนวเขา ผู้คนนับหมื่นกำลังเดินขวัไหว่ตามถนนเบื้องหน้าทำให้เขาอยากเดินเที่ยวเล่นในเมืองบ้าง เนื่องจากไม่ได้พักผ่อนแบบนี้มานานแล้ว เมื่อเขาหันไปมองอิสตรีผมสีม่วงที่ยังมิได้ใช้ผ้าคลุมบดบังใบหน้า เธอก็แอบส่งยิ้มหวานก่อนจะใช้มือขวาเลื่อนผ้าคลุมสีขาวขึ้นมาปิดศีรษะ

‘เอสออย่าหึงสิ’ เสียงหยอกเย้าของเธอดังผ่านสโตนลิงก์

‘เปล่าละ...ผมแค่ห่วงว่า...’ ชายหนุ่มไม่รู้ว่าจะตอบอะไรจึงเอ่ยตามตรง ‘แค่กลัวว่าจะมีใครมาลวนลามฮั่วฮั่ว’

‘อ๊ๆ’ เธอหันไปทางขวามือ “จิสะไปทำงานประมุขกับริวโฮแค่สองคนได้หรือเปล่า”

“ทำไมเหวอคะ” อีสตรีผมสีทองหันมาถาม “หรือว่าอาจารย์หญิงไม่สบาย เมื่อครูก็เห็นอาจารย์อุ้มมาตลอดทางเลย”

“เปล่า พวกอาจารย์แค่จะเดินเล่น” เหมยฮั่วตอบกลับไป

“อ้อ ถ้าเช่นนั้น” จิสะวางร่างของริวโฮลงบนพื้น มือซ้ายหยิบขวดยาทรงรีสีดำออกมาขวดหนึ่ง หลังจากจกกับจมูกของบุรุษหนุ่ม เปลือกตาก็ก่เปิดขึ้นทันควัน “อาจารย์สั่งว่ารีบไปประมูลโดยด่วน”

“ได้ครับ” หัวหน้าแฟล็กลุกขึ้นยืนตรง ก่อนจะโค้งให้ “ผมจะไม่ทำให้อาจารย์ผิดหวัง” แล้วหันขวาเตรียมวิ่งเต็มที่ แต่มือขวาของอีสตรีผมสีทองกลับเลื่อนไปจับไหล่ซ้ายของบุรุษผู้นั้นไว้ ริวโฮจึงหันซ้ายกลับมาถาม “มีอะไร?”

“เจ้าบ้า” จิสะเอ่ยเสียงดุ “อย่างน้อยก็ต้องบอกอาจารย์ก่อนสิ ว่าพวกเราพักกันที่บ้านหลังไหน”

“อ้อ!!!” บุรุษผมทองรีบวิ่งมายืนอยู่เบื้องหน้าของอาเรส โดยมีอีสตรีผมสีทองอยู่ด้านซ้าย “หากอาจารย์ไม่รังเกียจ ขอเชิญไปพักที่บ้านพวกเราในคืนนี้ก่อนนะครับ”

“ได้สิ” อาเรสผงกศีรษะ

“บ้านของพวกเราอยู่ตรงโน้น” มือขวาของอีกฝ่ายชี้ไปยังด้านหลัง “ตรงที่มีลูกบอลสีดำอยู่บนดาดฟ้า” อาเรสมองไล่ตามเชิงเขาขึ้นไปเรื่อยๆ จนเห็นอาคารสีขาวสูงสามชั้นหลังหนึ่ง บนดาดฟ้ามียูกบอลสีดำขนาดใหญ่อยู่กึ่งกลาง “มีเพียงหลังเดียวในเมืองเทนริวเลยนะ”

“มันพิเศษยังไง?” ชายหนุ่มถาม

“แม้แต่คนโง่ก็หาเจอ” เสียงจริงจังของอีกฝ่ายดังขึ้น “ผมชอบหลงทาง สิ่งนั้นย่อมช่วยให้ผมกลับถึงบ้านได้ทุกครั้ง” บุรุษหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าก่อนจะก้มลง “ขอเชิญอาจารย์ไปนอนชั้นสามได้เลย มันเป็นห้องเช่าที่ว่างอยู่”

“อืม” ชายหนุ่มคราวตอบ เมื่อลูกศิษย์ทั้งสองกลับหลังหัน แล้ววิ่งเข้าไปในเมืองเทนริวอย่างว่องไว เขาก็หันไปมองอีสตรีผมสีม่วงที่กอดแขนขวาไว้แน่น ก่อนจะจกแขนซ้ายขึ้นมา สองตามองเหรียญคริสตัลสีแดงลิบเหรียญในมือที่

ค่อยๆ แบออก “ฮั้วฮั้วพวกเราจะทำยังไงกับเงินนี้ดี”

“เดินไปลักพักก็รู้เอง” เสียงหวานใสของหญิงสาวดังขึ้น

ชายหนุ่มก้าวไปข้างหน้า ในใจภาวนาให้พี่ชายคนนั้นเจอแต่สิ่งดีๆ ในชีวิต ขณะที่เดินผ่านผู้คนนับพันมาลักพักหนึ่ง เขาพลันหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าร้านสีน้ำตาลแห่งหนึ่งซึ่งกว้างสิบเมตร สูงสามเมตร ผนังเบื้องนอกกรุแผ่นไม้สีแดง หลังคาทรงจั่วปูกระเบื้องสีทอง กึ่งกลางหน้าร้านเป็นประตูสีดำไว้ใช้เข้าออก และมีคนในผ้าคลุมสีเขียวเดินโซเซออกมา

เขาแอบมองลอดเข้าไปเห็นบาร์เหล้าขนาดใหญ่กลางร้าน รอบด้านมีผู้คนกำลังนั่งจับกลุ่มกันตามโต๊ะต่างๆ ที่จัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ พวกเขาพูดบางสิ่งเกี่ยวกับภารกิจและใต้เมืองเทนริวจนชายหนุ่มใคร่รู้ ทว่าพอจะเดินเข้าไปภายในร้านประตูบานนั้นกลับเลื่อนปิดลง มีคนสวมผ้าคลุมดำร่างกำยำ สูงสองเมตรสองคนปรากฏตัวตรงประตูทางเข้า เขามั่นใจว่าคนพวกนี้ใช้สายพลังไว้จิตจนถึงเมื่อครู่

“หน้าใหม่เช่นเจ้าอยู่แฟล็กชั้นใด” ทั้งสองถามพร้อมกัน

“ไม่มี” อาเรสตอบตามตรง

“งั้นก็ปล่อยให้เข้าไปไม่ได้” พวกเขาตอบด้วยเสียงเบื่อน่าย “หากแฟล็กยังไม่ถึงชั้นโกลด์ ห้ามเข้าร้านนี้เด็ดขาด ยกเว้น...” บุรุษทั้งสองเงยไป “จะสามารถล้มพวกเราได้ภายในหนึ่งชั่วโมง”

“จริงหรือ” อาเรสรู้สึกยินดีที่ได้ประลองฝีมือ

“ข้าเราซันด์อายส์ สังกัดแฟล็กตรีเนตรชั้นโกลด์” เสียงขรมของคนด้านขวามือ “วันนี้มารับภารกิจเฝ้าหน้าร้านบาร์นางฟ้า”

“ข้าเราซันด์เบลต สังกัดแฟล็กแบล็กเบลตชั้นโกลด์” เสียงเข้มของคนด้านซ้ายมือ “รับภารกิจเดียวกัน”

“แล้วพวกเราต้องประลองตรงไหน” ชายหนุ่มโพล่งถาม

“จำไว้นะเจ้าหนู...” เราซันด์อายส์เอ่ยขึ้น

“หากพ่ายแพ้มีเพียงความตายรออยู่” เราซันด์เบลตเอ่ยต่อ

อาเรสมองทางขวามือกลับไม่พบว่าเหมยฮั้วจะมีท่าที่ห้ามแต่อย่างใด

เขาจึงถามผ่านสโตนลิงก์ ‘ให้ผมประลองได้หรือไม่’ เธอหันมาพร้อมผงกศีรษะขึ้นลง เขารับพูด ‘ขอบคุณ’

‘เอาจริงแค่สองส่วนพอนะ’ อีสตรีผมสีม่วงเอ่ยเสียงดู ‘มิเช่นนั้นคงได้’ รับลูกศิษย์อีกโขยงใหญ่’ ชายหนุ่มมองโดยรอบแล้วหันกลับมาผงกศีรษะให้หญิงสาวครึ่งหนึ่ง ‘เข้าใจดีแล้ว’

เขาหันไปมองเธอซันด์อายส์และเธอซันด์เบลด “ผมพร้อมแล้ว”

ทั้งสองคนมิได้เอ่ยวาจาใด เพียงที่มีมือซ้ายขึ้นไปยังบนยอดเขาที่มีลานประลอง ชายหนุ่มเข้าใจดีจึงหันกายไปทางขวา มือขวาจับมือซ้ายของเหมยฮั่วไว้หลวมๆ ก่อนจะใช้เหยียบเมฆาดีดกายขึ้นไปบนหลังคาบ้านเรือน

เพียงไม่กี่วินาทีเขาก็ข้ามหลังคานับพันชั้นมาจนถึงยอดเขา เวทีประลองวงกลมด้านบนสร้างจากหินอ่อนสีขาว พอมองไปรอบด้านเห็นป่าไม้ที่รายล้อมเมืองแห่งนี้อยู่ ดวงจันทร์บนท้องนภาเดี่ยวถูกบดบังด้วยหมู่เมฆเดี่ยวก็ฉายแสงลงมากระทบพื้นสีขาวนวล เพียงชมมองก็ทำให้เขาเพิดเพลินโดยมีสายลมรุนแรงบนยอดเขาสูงทำให้ผ้าคลุมสีขาวของเหมยฮั่วโบกสะบัดไปซ้ายที่ขวาที่

ผู้ร่วมประลองทั้งสองทะยานร่างมายืนอยู่เบื้องหน้า เธอซันด์อายส์ที่ยืนอยู่ด้านขวามือซ้ายขวามายังอีสตรีผมสีม่วง ส่วนเธอซันด์เบลดซึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าเขาซ้ายมือซ้ายมา

“จงเตรียมรับการทดสอบ” เสียงจริงจังของทั้งสอง

“เอ๊ะ! ไม่ใช่ให้ผมสู้คนเดียวหรือ” อาเรสถาม

“เจ้าคิดว่าพวกเราเป็นใคร...” เสียงโกรธของทั้งสองคนดังขึ้นพร้อมเพรียง “จะตายอยู่แล้วยังปากมาลูซาอีกนะ”

“เฮ้อ...เอสตันไปทำให้พวกเราโกรธซะแล้วสิ” เหมยฮั่วชักมือซ้ายของเธอกลับไป “พวกท่านทั้งสองคงเข้าใจผิดไปหลายอย่าง”

“ว้าจบบนนั้นยังแปลความหมายเป็นอื่นได้หรือ” เสียงเข้มของเธอซันด์อายส์

“พวกบ้านนอก อย่าคิดว่าพวกเราโง่งนะว้าย!” เธอซันด์เบลดพูดอย่าง

หัวเสีย

“นายท่านของดิฉันหมายความว่า...” ฮัวฮัวพุ่งร่างผ่านกึ่งกลางของทั้งสองคนไปในชั่วพริบตา เพียงสองเท้าของเธอแตะบนพื้นเบื้องหน้าที่ห่างจากอาเรสประมาณสิบเมตร ร่างในผ้าคลุมทั้งสองพลันหายหลังลงกับพื้นเกิดเสียงดังตบ “ขึ้นปล่อยให้ทางฝั่งเราคุม พวกคุณจะเสียเปรียบขนาดไหน”

“ฮัวฮัว ไหนว่าเอาจริงแค่สองส่วนพอใจ” ชายหนุ่มดูยังงี้ก็เห็นว่าเมื่อครู่หญิงสาวเอาจริงเต็มที่ชัดๆ

“พวกนี้บังอาจลบหลู่เออส” อีสตรีนมสีม่วงทะยานร่างกลับมายืนอยู่ด้านขวาของเขาเช่นเดิม มือซ้ายของเธอกุมมือขวาของเขาไว้แน่น “พวกท่านทั้งสองยังอยากทดสอบฝีมือต่ออีกหรือไม่”

พวกเขาเนิ่นมิได้ลุกขึ้นมาหรือเอ่ยวาจาใด ผ่านไปเกือบห้านาที เอชันด์อาศัยจังหวะนี้ “ทำไมพวกเราไม่ตื่นจากฝันซะทีนะ”

“นั่นสิ สงสัยจะดื่มเหล้ามากเกินไป” เอชันด์เบลดพูดสนับสนุน

“แต่แล้วยังไม่ยอมรับอีกหรือ” เสียงดุของอีสตรีนมสีม่วง “หรือว่าดิฉันสมควรจะฆ่าให้ตายไปเลยมากกว่า”

“อย่านะ” ทั้งสองร่างลุกยืนทันควัน พวกเขาเลื่อนมือขวามาเบื้องหน้าพร้อมขว้างบางสิ่งด้วยมือข้างนั้น อาเรสเลื่อนมือซ้ายไปรับไว้ ก่อนจะหันกลับมามองพบว่ามันเป็นป้ายทรงกลมสีทองที่มีปีกนางฟ้าหนึ่งคู่ “ห้ามนำไปขายหรือแลกเปลี่ยนด้วยวิธีใดๆ ทั้งสิ้น”

“ขอบคุณนะ” อาเรสฉีกยิ้มด้วยความยินดี เพราะสแตรททิจิสชั้นสูงของเขายกบอกว่า ได้เมืองเทรนวิระจะต้องมีอะไรบางอย่างที่สำคัญรอตนอยู่ ทว่าพอถูกคิดบางสิ่งได้จึงรีบเอ่ย “พวกพี่ชายรู้เกี่ยวกับได้เมืองเทรนวิระหรือไม่”

“ที่แท้พวกเจ้าสนใจชุดศาสตราเนือง” เอชันด์อาศัยเอ่ย “ทว่าสถานที่แห่งนั้นเข้าได้เฉพาะสมาชิกที่สังกัดแฟล็กชันรอยัลหรือโนเบิลเท่านั้น”

“ดังนั้นพวกเราจึงได้ยื่นเพียงชื่อสถานที่และเรื่องเล่า” เสียงเหนื่อยใจของเอชันด์เบลด “ยังต้องการฟังอีกหรือไม่”

ชายหนุ่มถาม “พวกคุณต้องกลับไปทำงานหรือเปล่า”

“ไม่ต้อง” ทั้งสองตอบพร้อมกันก่อนจะนั่งลงบนพื้นเบื้องหน้า มือขวาหยิบขวดสีทองออกมา ส่วนมือซ้ายหยิบจอกสีขาว พวกเขาเงยหน้าขึ้นมาเอ่ย “เชิญ”

อาเรสนั่งลงทันที แล้ววิสตรึ่มสีม่วงก็นั่งตามมา เธอยื่นมือซ้ายมาหยิบป้ายของเขาไปเก็บลงในช่องเก็บของของเธอ ส่วนสองบุรุษเบื้องหน้าก็ปลานเข้ามาใกล้จนอยู่ห่างเพียงแค่ครึ่งเมตร เพียงชั่วอึดใจทั้งสองคนได้จัดแจงกับแก้ลมในจานสีขาวออกมาลิบอย่าง ด้านข้างมีขวดสีทองเพิ่มขึ้นเป็นสิบจากในตอนต้นที่มีเพียงสอง

“นั่งดื่มสุราชมจันทร์หลังประลองฝีมือบนลานยอดเมือง” เกาชันด์อายส์พูดด้วยเสียงยินดี

“คือสุดยอดปรารถนาของชาวเทนริว” เกาชันด์เบลดใช้มือขวายกขวดสุราขึ้นมากระดกลงครั้งเดียวหมดขวด เพียงชักขวดซึ่งว่างเปล่าออกจากปากขวดนั้นก็ถูกแสงสีเงินเคลือบแล้วแตกสลายหายไป “รสชาติเยี่ยมขึ้นเยอะ”

“พวกเจ้าก็กินสิ ไม่มียาพิษหรอกน่า” เกาชันด์อายส์หยิบขวดสุราสีทองกระดกตามเพื่อนที่นั่งอยู่ด้านข้าง จนขวดเหล้าและกับแก้ลมเหลือไม่ถึงครึ่งค่อยพูดต่อ “เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นจากข่าวลือเล็กๆ เมื่อหนึ่งแสนปีก่อน มีคนเล่าว่าก๊อดออฟวอร์เคยมาอาศัยอยู่ได้เมืองเทนริว”

“แต่ก็ไม่มีสิ่งใดยืนยัน มันจึงกลายเป็นเพียงแค่ข่าวลือ” มือขวาของเกาชันด์เบลดวางขวดสุราว่างเปล่าลงบนพื้น “แต่เมื่อห้าสิบปีก่อนกลับมีผู้พบเจอไวต์พอร์ซันหนึ่งในป่าแถบนี้” บุรุษผู้นั้นเงยหน้ามองท้องฟ้า “ไวต์พอร์ซันดังกล่าวมีค่ามากกว่าสามหมื่นคริสตัลทอง”

“คนส่วนใหญ่จึงเริ่มขุดค้นหาสิ่งของรอบเมืองเทนริว” เกาชันด์อายส์ส่ายศีรษะไปมา ส่วนเสียงก็เริ่มยานคางเหมือนคนใกล้จะหลับอยู่รอมร่อ “ภายหลังพวกเขาพบว่าสมบัติของก๊อดออฟวอร์น่าจะถูกซ่อนอยู่ใต้เมืองแห่งนี้ คนกลุ่มหนึ่งจึงเริ่มขุดสำรวจตลอดสิบปีที่ผ่านมา...” จู่ๆ บุรุษผู้นี้ก็ทงายหลังลงไปในนอนกับพื้น “แม้จะมี...ครอกฟ้า”

“ก็แบบที่มันบอกไปจนเกือบหมด” เกาชันด์เบลดก้มหน้ามองพวกเขา

“หากอยากรู้มากกว่านี้...คงต้องไปซื้อข่าวจากเจ้าของบาร์นางฟ้า เธอคืออิสตรีผู้มีข่าวสารของทั้งเมืองเทนริว” บุรุษผู้นั้นหงายหลังลงไปในอนบนพื้น “ฝันดีนะสหายใหม่ของพวกเขา...ครอกพี”

ชายหนุ่มหันไปมองอิสตรีผมสีม่วงที่กำลังโงนเงนไปมา บ่งบอกว่าเธอเองก็เริ่มง่วงนอนมาพักใหญ่แล้ว เขาจึงเลื่อนมือขวาไปลูบศีรษะของเธออย่างอ่อนโยน ทว่าหญิงสาวกลับมิได้เอ่ยวาจาใดกลับมา เขาเร่งขยับหลังมือขวาไปสัมผัสหน้าผากของหญิงสาวจึงพบว่าเธอมีไข้ขึ้นสูง

หากเขาคาดเดาไม่ผิด มันคงเป็นอาการเหนื่อยล้าสะสมหลังจากใช้รูปปั้นเทพนักรบ เพราะเซฟีนาก็เคยมีอาการแบบนี้เช่นเดียวกัน เมื่ออุกคึดถึงตอนที่เธอขอให้เขาอุ้มระหว่างเดินทางไกล ย่อมบ่งบอกว่าหญิงสาวพยายามอดทนมาตลอด

“พวกเราไปนอนพักกันเถอะ” เขาอุ้มร่างบางขึ้นมาอย่างนุ่มนวล ศีรษะของเธอพิงไหล่ขวาของเขา หญิงสาวพึมพำว่าขอโทษที่เป็นภาระ แต่ชายหนุ่มตัดบท “อย่าคิดมากสิ หากเกรงใจก็มอบรางวัลให้ผมเถอะ” ร่างบางสะดุ้งเล็กน้อย แต่เธอก็เลื่อนสองมือมาคล้องคอเขาไว้พร้อมส่งเสียงหัวเราะคิกคัก “จับให้แน่นๆ นะ”

สิ้นวาทะเขาผุดลุกขึ้นยืน แล้วใช้เทวาล่องกระโดดถอยหลังสุดแรง ร่างกายของชายหนุ่มพลันเคลื่อนออกจากสนามประลองในชั่วพริบตา เขาได้สายตามองหลังค้ำบ้านเรือนและผู้คนซึ่งวิ่งไปตามท้องถนน เพียงสองเท้าแตะสัมผัสก็ลงไปยังลูกบอลสีดำที่อยู่ด้านล่าง

อาคารหลังนี้กว้าง 6 เมตร ยาว 8 เมตร ถึงมันจะสูงสามชั้น แต่ก็น่าจะแคบไปสำหรับพวกวิโรไฮ ทว่าชายหนุ่มเองก็เคยนอนในที่แคบๆ แบบนี้ทั้งที่ซารังและทาร์ซมาหลายครั้ง เขาจึงกวาดตามองไปรอบด้าน เพื่อค้นหาทางลงไปยังชั้นสามที่พวกลูกศิษย์จะให้ตนพักค้างคืน พอเห็นผาทอดวงกลมสีดำที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณครึ่งเมตรฝังไว้ตรงพื้น เขาออกแรงถีบปลายเท้าเล็กน้อย ร่างก็ข้ามผ่านผาทอดวงกลาวไป

ตุบ!!! สองเท้าแตะพื้นดาดฟ้าได้อย่างนุ่มนวล

ชายหนุ่มเลื่อนเท้าเข้าไปวางบนฝาห้องแล้วแผ่ฟุ้งสายพลังกระสุนติดตามลงไป ทำให้มันลอยขึ้นมาในชั่วอึดใจ พอมองผ่านรูโหว่เห็นทางเดินแคบ เขาก็รีบวิ่งร่างลงไปในบ้านอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นก็ควบคุมให้ฝาท่อดังกล่าวเลื่อนลงมาปิดจนสนิท

เมื่อเข้ามาในตัวบ้าน อาเรสพบว่าทางซ้ายมือเป็นบันไดลง ผนังและเพดานเป็นสีขาว ส่วนพื้นปูด้วยไม้สีน้ำตาลที่มีรอยปริแตกเป็นช่วงๆ เบื้องหน้ามีประตูสีดำบานหนึ่งซึ่งมีป้ายสีขาวเขียนอักษรภาษาทาร์ดิซว่า วัง ห้อยไว้ อีสตรีผมสีม่วงเลื่อนมือขวาไปจับลูกบิด เพียงเธอหมุนเบาๆ แล้วผลักเข้าไป กลิ่นเหม็นอับพลันลอยออกมาจากภายในนั้น

อาเรสมองตามไปพบว่าห้องนี้มีพื้นที่ประมาณสี่สิบตารางเมตร เพียงทรงกลมสี่เหลี่ยมตั้งอยู่ตรงกลาง บนเพดานมีหินเรืองแสงฝังไว้เป็นรูปหัวใจ รอบข้างไม่มีตู้เสื้อผ้าหรือเฟอร์นิเจอร์ใดทั้งสิ้น มุมซ้ายมือมีห้องน้ำเล็กๆ ซึ่งใช้พื้นที่ประมาณหนึ่งตารางเมตร

เขามิได้สนใจอะไรอีกต่อไป สองเท้าก้าวเดินเข้าไปภายในห้องนอน ก่อนจะใช้เท้าขวาเลื่อนบานประตูจนปิดสนิท เสื้อผ้าของหญิงสาวเปลี่ยนเป็นชุดยูคาตะสั้นสีชมพู จู้ๆ เธอก็เลื่อนร่างขึ้นมาทำให้น้ำของเขาดังอยู่บริเวณร่องอก ในระหว่างที่เขากำลังมัวแต่ชื่นชม นึกกลับได้ยินเสียงดังกึกจากเบื้องหลัง เขาจึงรู้ว่าหญิงสาวแค่เอื้อมมือขวาไปกดล็อกประตูเท่านั้น

“ไปนอนกันเถอะคะ” เสียงยั่วชวนของเธอทำให้หัวใจของเขาารู้สึกวาบววม

บุรุษหนุ่มพยายามควบคุมสมาธิที่เหลืออยู่น้อยนิด เขาพาร่างบางลงไปในนอนบนเตียงอย่างนุ่มนวล ศีรษะของเธอหนุนนอนหมอนทรงพระจันทร์เสี้ยว เขาเปลี่ยนไปอยู่ในชุดที่เธอตัดให้แล้วนอนอยู่ฝั่งใกล้ประตู พอหันไปทางขวาก็เห็นอีสตรีแก้มแดงระเรื่อ ดวงตาของเธอยังเบิกค้าง เขาจึงเลื่อนริมฝีปากลงไปจูบบริเวณหน้าผากครั้งหนึ่ง

อีสตรีผมสีม่วงส่งยิ้มหวานพลางปิดตา แต่มือซ้ายของเธอได้เลื่อนขึ้นมาเผยให้เห็นผ้าคลุมวีไวสีขาวของเขา หญิงสาวใช้มันคลุมร่างของเธอและเขา

ไปพร้อมกัน ทว่าพอมองเพดานที่มีหินเรืองแสงอยู่มากมาย เขาต้องหันมองซ้ายขวาเพื่อจะหาทางเลื่อนเพดานส่วนบังแสงขึ้นมากันแสงเหล่านั้น

ร่างแยกของเหมยฮั่วในชุดยูคาตะสั้นขนาดหนึ่งฝ่ามือวิ่งเหยียบอากาศผ่านหน้าของเขาไป ร่างดังกล่าวใช้สองมือแตะผนังรอบด้านจนไปถึงประตูทางออก เมื่อแถบด้านขวาของประตูที่สูงระดับเดียวกับลูกบิดถูกดันจนเกิดเสียงดังกึก เพดานส่วนบังแสงเลื่อนขึ้นมาทำให้แสงสว่างภายในห้องหมดไป

ในเวลาเดียวกันนั้นเองหญิงสาวกลับเคลื่อนร่างเข้ามานอนหนุนต้นแขนขวาของเขา เธอหันหลังมาแนบชิด แม้อีกฝ่ายจะไม่เอ่ยวาจาได้ออกมา เขาย่อมรู้ว่ามันหมายถึงอะไร ชายหนุ่มจึงเลื่อนแขนซ้ายไปโอบร่างบางเข้ามากอด

เหมยฮั่วหัวใจเต้นตึกตัก เพราะเธอกำลังขอให้นายท่านดูแลอย่างออกนอกหน้ามากกว่าทุกครั้ง เพียงแค่คิดว่าเขาอาจจะไม่ดูแล หัวใจของเธอก็รู้สึกเจ็บปวด แต่พอสองมือของอีกฝ่ายมาสัมผัส หญิงสาวก็หลับตาพร้อมอย่างมีความสุข แต่ยังไม่ลืมใช้เนตรใจตรวจสอบบางสิ่ง แค่พบว่าห้องนี้ปีศาจนิท คนภายนอกมิสามารถมองเข้ามาได้ ยกเว้นจะมีดวงตาแบบคุณหนูเบลนาเทีย เธอก็ปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปจนหลับไหลไปอย่างยาวนาน

ยามรู้สึกตัวอีกครั้ง เหมยฮั่วลืมตาขึ้นเห็นนายท่านกำลังกอดเธออยู่จากด้านขวา มือทั้งสองซึ่งมีฟาเธอร์บอนด์บ่งบอกว่าเขาคงเผลอนอนด้นไปมา แต่ก็พยายามกลับมาสวมกอดเธอเอาไว้ เพียงแค่คิดว่าแม้แต่ตอนนอนอีกฝ่ายยังไม่ทอดทิ้งเธอ หญิงสาวก็ต้องฉีกยิ้มกว้างอย่างลึ้มตัว ทว่าฟาเธอร์บอนด์ทั้งสองนี้ทำให้เธอออกไปเตรียมอาหารข้างนอกห้องไม่ได้ หญิงสาวจึงต้องทำสิ่งที่จะทำให้มันหายไป

“ดันหลับเองนะคะ” เธอเอ่ยเสียงเจ้าเล่ห์ “หวังว่าพอตื่นขึ้นมา คงไม่เผลอทำอะไรแปลกๆ นะคะ” หญิงสาวเงยหน้ามองบุรุษที่กำลังส่งเสียงกรนอย่างสม่ำเสมอ “อย่าเผลอทำอะไรแปลกๆ ละ มีเซนนั้นดิฉันในตอนนี้นคงยอมให้หมดทุกสิ่งอย่างแน่นอน”

สองมือของเธอเลื่อนไปสัมผัสแผ่นอกของอีกฝ่าย ทว่าพอปลายนิ้วหัวแม่มือทั้งสองแตะสัญลักษณ์กางเขนสีทองกลับหัวตรงกึ่งกลางอก เธอก็รู้สึก

ห้วงไยบุรุษเบื้องหน้าที่เสี่ยงตายกับปรมาจารย์ดาบมาหลายครั้ง หญิงสาว
คิดถึงเหล่านายหญิงซึ่งอยู่ที่ห่างไกล แล้วพลันคิดถึงผู้คนแห่งดินแดนนี้
‘แล้วริวโฮกับจิสะกลับมาถึงบ้านหรือยังนะ’

ริวโฮนั่งอยู่บนโซฟาสีเทาเก่าๆ ตัวเดียวที่ชั้นหนึ่งของบ้าน เขาหัน
ไปทางซ้ายเห็นห้องครัวเล็กแคบซึ่งมีแค่เตากับหม้อเก่าๆ ซึ่งไปเก็บมาจากกอง
ขยะนอกเมืองเทนริว ด้านขวามีประตูบ้านๆ สีดำ กับบันไดสำหรับขึ้นไปยัง
ชั้นบนซึ่งมีร่องรอยแตกร้าวอยู่ทั่วไป ทว่าสิ่งที่กำลังทำให้เขาต้องเลื่อนมือทั้งสอง
ขึ้นมากุมขมับเป็นพักๆ คงไม่พ้นกองเหรียญคริสตัลทองสองหมื่นห้าพัน
เหรียญบนพื้นเบื้องหน้า

“ว้าก!!!” เขาต้องรีบปิดตาลงเมื่อรู้สึกตื่นเต้นกับสิ่งที่เห็นอีกครั้ง พอ
ลืมตาขึ้นมาก็หันซ้ายดูห้องครัว หันขวาดูประตูกับบันไดทางขึ้น แล้วหันมาเห็น
กองเหรียญคริสตัลทองก่อนจะร้อง “ว้าก!!!”

ตูบ!!! มือซ้ายของจิสะทุบศีรษะของเขาเป็นครั้งที่หนึ่งร้อยกว่าๆ
“นี่ เลิกโวยวายแล้วมาช่วยกันคิดทีสิ ว่าควรทำอะไรให้อาจารย์ทั้งสอง
กินยามเช้า” เสียงดุของเพื่อนสาว เธอเลื่อนสองมือมาดัดแก้้มของเขา “จะ
ตกใจไปถึงไหน พวกเราเพิ่งขายไวต์พรอได้แค่สิบเอ็ดชิ้นเองนะ” เธอเลื่อน
มือขวากลับมาหยิบพวงไวต์พรอของอาจารย์ที่บัดนี้เหลือแหวนสีขาวอยู่เก้าสิบ
วง “เพราะนายมัวแต่งุ่มง่าม เมื่อคืนพวกเราเลยส่งของเข้าประมูลสาย”

“ก็...” ริวโฮมิได้เถียงอีกฝ่าย เพราะตาซ้ายของเขาเหลือบไปเห็นกอง
เหรียญคริสตัลทองจนต้องร้อง “ว้าก!!!”

จิสะซึ่งนั่งอยู่ด้านขวามือของชายหนุ่มได้แต่ใช้มือซ้ายตบแก้้มขวาของ
เขาเป็นพักๆ ต่อไป ภายในจิตใจหวังเพียงแค่อาจารย์หญิงจะลงมาช่วยเหลือ
เธอ กำจัดเจ้าเงินที่กำลังกลายเป็นปัญหาใหญ่สำหรับบุรุษสุดที่มั่งมีเบื้องหน้า

สักพักเหมยฮั่วที่กลับมาสวมชุดกิโมโนสีชมพูก็เดินลงบันไดซึ่งมีราวจับ
ไม้ที่มีรอยแตกเป็นช่วงๆ พอเหลือบมองต้นเสียงจึงเห็นลูกศิษย์ทั้งสอง คนหนึ่ง
กำลังร้องโวยวายเหมือนคนบ้า อีกคนพยายามเตือนสติ หญิงสาวมองไปยัง

กองเหรียญคริสตัลทองคำก็ต้องฉีกยืมยืมกับเงินก้อนใหญ่ที่น่าจะช่วยให้นายท่านไม่ต้องอดตายไปพักหนึ่ง

“จิสะเกิดอะไรขึ้นรี” หญิงสาวถามด้วยความแปลกใจ

“นายนี้กลัวเงินที่มีค่ะ” อีสตรินางนั้นตอบ

“อ้อ...นั่นอาจารย์มอบให้พวกเธอครึ่งหนึ่งเลยแล้วกัน” ฮั้วฮั้วพูดอย่างไม่ใส่ใจ เธอหันไปมองห้องครัวที่มีเพียงเตากับหม้อผู่ๆ “แต่คงต้องขอให้พวกเธอช่วยกันบูรณะที่แห่งนี้หน่อยนะ เพราะนายท่านสมควรได้อยู่สถานที่ดีๆ มิใช่...” หญิงสาวมองเพดานที่มีหยากไย่กับราสีแดงและเหลืองตามผนัง “พวกเธอก็คงเห็นแล้วสินะ”

“ได้ค่ะ” จิสะเดินมารอตรงบันได มือขวาของลูกศิษย์สาวเลื่อนมาเบื้องหน้าพร้อมพวงไวด์พรอ “เหลืออยู่เก้าสิบขึ้น ขอเชิญอาจารย์นำกลับไปด้วยเถอะค่ะ”

“ไม่ต้องหรอก” หญิงสาวมองดวงตาสีทองของอีกฝ่าย “อาจารย์ขอสั่งให้พวกเธอนำพวกมันไปใช้พัฒนาแฟล็กจนเลื่อนถึงชั้นโนเบลให้ไวที่สุด”

“ทำไมต้องรีบแบบนั้นด้วยค่ะ” อีสตริเบื่องหน้ามึนงง

“เพราะถ้าพวกเธอไม่ทำ...นายท่านของอาจารย์ก็ต้องหาทางทำด้วยตัวเอง” เธอคลี่ยืมเมื่อคิดถึงนายท่านที่แสนขยันในทุกๆ เรื่อง “จะช่วยอาจารย์แบ่งเบาภาระของนายท่านหน่อยได้หรือไม่”

“หากนี่เป็นประสงค์ของอาจารย์หญิง ศิษย์ก็ได้แต่ทำตามค่ะ” จิสะเดินไปหาวิธี “นี่นายจะเลิกบ้าได้หรือยัง”

“แต่เงินนั้นมัน...ตั้งครึ่งหนึ่งเลยนะ ว้าก!!!” บุษะหนุ่มเริ่มส่ายหน้าไปมา

“เฮ้อ แม้มันจะยังเร็วไปแต่ก็...” จู่ๆ จิสะก็ย่อร่างลงไปจูบปากอีกฝ่ายอย่างยาวนาน สองมือของบุษะผู้นั้นจึงค่อยๆ เคลื่อนลงมาวางอยู่บนโซฟา เมื่ออีกฝ่ายไม่ไหวตึงลูกศิษย์สาวค่อยถอนปากออก แล้วหันมาหาอาจารย์หญิงด้วยใบหน้าแดงก่ำ “ไม่ต้องห่วงนะคะ นายนี้จะสลบและลืมเรื่องพวกนี้เหมือนทุกที่...จิ!!!”

ฮัวฮัวยกมือซ้ายปิดปากแล้วหัวเราะ เพราะเธอเข้าใจสภาพของเด็ก
คู่แล้ว “แล้วที่ขอไปจะทำให้ได้เร็วที่สุดภายในกี่เดือน”

“คงต้องขอเวลาสักครึ่งปีค่ะ” จิสะกัมมองพวงไวต์พอรในมือขวา ก่อน
จะเดินมายืนอยู่เบื้องหน้า “ช่วยบอกศิษย์หน่อยได้หรือไม่ ทำไมต้องการให้
แฟล็กเลื่อนชั้นทันทีทันใดแบบนี้”

“เพราะนายท่านของอาจารย์ต้องการลงไปได้เมืองเทนิว” เธอตอบ
อีกฝ่ายกลับเดินถอยหลังไปสามก้าว หญิงสาวจึงรีบถาม “สถานที่แห่งนั้นมี
ปัญหาหรือ”

“ทุกๆ หนึ่งในสิบคนที่เข้าไปจะไม่ได้กลับออกมาค่ะ” อีกฝ่ายตอบด้วย
เสียงราบเรียบ “จึงทำให้เจ้าเมืองเทนิวตราฎเหล็กว่า หากไม่ได้อยู่ในแฟล็ก
ชั้นโนเบิลหรือรอยัลห้ามเข้าไปเด็ดขาด”

“ที่นั่นอันตรายขนาดไหนกันแน่ จิสะพอรู้บ้างมั๊ย” เหมยฮัวถามด้วย
ความสงสัย

“ศิษย์แอบมาที่นี่เพื่อตามหาพี่ชายที่หายสาบสูญไปค่ะ” อิศตรึ่มทอง
ก้มหน้าลงพลงเอ่ยด้วยเสียงเศร้า “พี่ชายของผมเป็นสมาชิกของแฟล็ก
ชั้นรอยัลแห่งหนึ่ง ปัจจุบันสมาชิกทุกคนในแฟล็กดังกล่าวได้หายตัวไปที่
ใต้เมืองเทนิวจนหมดสิ้น”

มือซ้ายของจิสะหุบสมุดสีขาวออกมาเล่มหนึ่ง หน้าปกมีอักษรภาษา
ทาร์ดิซเขียนว่า *บันทึกแฟล็กเดอะโครว* ฮัวฮัวยื่นมือขวาไปรับมาถือไว้

“ศิษย์รู้เกี่ยวกับใต้เมืองเทนิวจากบันทึกเล่มนี้ค่ะ”

“ขอโทษด้วยที่ทำให้...” ฮัวฮัวรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังเศร้าสลด

“ไม่เป็นไรค่ะ” จิสะยังมีสีหน้าเข้มแข็งเฉกเช่นน้ำเสียง แต่น้ำตากลับ
ไหลอาบแก้ม จนต้องยกสองมือขึ้นมาปิดหน้า “ศิษย์แค่อนอนไม่พอเท่านั้น...
มิได้ร้องไห้ค่ะ”

เหมยฮัวเก็บ *บันทึกแฟล็กเดอะโครว* ในช่องเก็บของ แล้วเดินเข้าไป
สวมกอดหญิงสาวเบื้องหน้าไว้แน่น ตั้งแต่ได้เห็นท่าทีของอีกฝ่ายเมื่อคืน ความ
รู้สึกหงุดหงิดบางอย่างก็ปะทุขึ้น มาตอนนี้เธอถึงเข้าใจว่าทำไมจึงรู้สึกเช่นนั้น

กับสตรีเบื้องหน้า แล้วต้องเผลอส่ายหน้าให้สาวน้อยผู้มินิคล้ายเหมือนกับตนไม่ผิดเพี้ยน แกมยังอุตส่าห์มาเจอหนุ่มน้อยที่มินิคล้ายเหมือนกับนายท่านของตนอีก

ฮั้วฮั้วมิกล่าวาจาใด เพราะเธอรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการการการปลอบแบบไหน เมื่อหญิงสาวเบื้องหน้าร้องให้ไปพักหนึ่งก็เงียบลง พลางหลุบตาแดงก่ำลงไปมองเบื้องล่าง สองมือของเธอพลันจับศีรษะของอีกฝ่ายเข้ามาแนบชิดร่องอก แม้หญิงสาวจะร้องว้ายออกมา แต่เธอก็ยังกดเอาไว้แนบแน่น เพราะรู้ว่าอิสตรีผมทองคงต้องการความอบอุ่นจากผู้ใหญ่ที่คล้ายมารดาหรือพี่สาว จากนั้นก็บ่นเสียงอ่อนโยน

“วันหลังมีเรื่องหนักใจก็มาปรึกษาอาจารย์ได้นะ เพราะอาจารย์เองก็มีเรื่องอยากปรึกษาเหมือนกัน”

“จริงเหวอคะ” เสียงสดใสของหญิงสาวในอ้อมกอด

“จริงสิ” เธอตอบกลับไป

“ขอบคุณนะคะ” อีกฝ่ายส่งเสียงจริงจัง

มือขวาของเธอเลื่อนขึ้นมาลูบศีรษะของอิสตรีผมทองอย่างทะนุถนอม “ป้านนี่เฮสจะตื่นหรือยังนะ”

อารสลิมตาตื่นจากการหลับไหล สิ่งแรกที่เขาเห็นคือเพดานซึ่งมีแสงสลัวสาดจากด้านขวามือของตน พอหันไปทางนั้นกลับไม่พบเห็นเหมยฮั้ว มีเพียงคทาหินเรืองแสงวางทิ้งไว้หนึ่งอัน ส่วนหัวคทาถูกปกคลุมด้วยผ้าเช็ดหน้าสีดำทำให้มีแสงสว่างลอดออกมาเพียงเล็กน้อย

เขาเอามือยันร่างขึ้นจนผ้าคลุมสีขาวเลื่อนลงจากแผ่นอก เผยให้เห็นเสื้อผ้ายับย่นเล็กน้อย เมื่อหันซ้ายขวาไม่มีใครอยู่จึงนึกสนุกเอนหลังลงไปในอนตามเดิม แล้วกลับไปซ่ายที่ขวาที่อย่างผ่อนคลายในวันพักผ่อนแสนสุขสบายในรอบหลายเดือน

“อึ” เสียงหัวเราะดังขึ้นจากบนเพดาน

ชายหนุ่มหยุดกิ้งเล่นแล้วมองไปยังด้านบน พบเห็นอิสตรีผมสีม่วง

กำลังมองลงมาจากด้วยแวตาสนุกสนาน เขาที่หน้าร้อนผ่าวเพราะเล่นเหมือนเด็กให้อีกฝ่ายเห็นจึงหลบหน้าไปทางซ้าย ทว่าสแทรกทิจิชั้นสูงของชายหนุ่มกลับหาข้อแก้ตัวที่สมบูรณ์แบบให้ เขาจึงรีบปฏิบัติตามอย่างฉับไว

อาเรสเร่งหันหน้ากลับมาตามเดิมพลางปิดตาลง ก่อนจะอำปากหาแล้วลืมตาขึ้น “เอ๊ะ ฮั้วฮั้วไปทำอะไรตรงนั้นเหรอ” ชายหนุ่มรีบเอ่ย “ผมเพิ่งตื่นเอง แต่ปวดตามร่างกายเล็กน้อยสงสัยจะนอนดินมากเกินไป” เขาได้แต่หวังว่าหญิงสาวจะเชื่อที่ตนพูด “ฮั้วฮั้วเห็นผมนอนดินหรือเปล่า”

เหมยฮั้วมองดวงตาวิงวอนคู่ นั้น เธอรีบผงกศีรษะขึ้นลงเพื่อมิให้อีกฝ่ายรู้สึกอับอาย แต่พอคิดว่านายท่านมีมูมำรักแบบนี้ด้วย เธอกลับอยากเล่าให้นายหญิงทั้งหลายฟัง ทันใดนั้นนิสัยอยากแกล้งคนที่ตนรักก็กลับมาอีกครั้ง หญิงสาวเปลี่ยนเป็นชุดยูคาตะสั้นพร้อมทั้งกายลงปอนั่งคร่อมอยู่บนร่างของอีกฝ่าย ก่อนจะนอนทับร่างกำยำที่มีเสียงหัวใจเต้นระรัว

“เอ๋ เมื่อไหร่จะนอนหลับอยู่หรือคะ” เธอเอ่ยเสียงสูง

“ไม่ใช่...ชะ...ไซสิ”

“อึ” ฮั้วฮั้วหัวเราะพลางมองดวงตาของฝ่ายตรงข้ามที่กลอกไปด้านซ้ายที่ขวาที่ “ดิฉันเชื่อกี่ได้ แต่ต้อง...”

“จะให้ผมทำอะไร” นายท่านรีบเลื่อนสองแขนขึ้นมาสวมกอดร่างของเธอ “อ้อ คงจะเป็นเดตสินะ”

“ไม่ใช่ สำคัญกว่านั้นอีก” เธอรีบเอ่ยพลางเลื่อนมือขวาไปจับแก้มซ้ายของอีกฝ่าย “รีบดูดเลือดดิฉันซะสิ จะได้ร่างกายแข็งแรง”

“แต่ฮั้วฮั้วไม่สบายไม่ใช่เหรอ” ลิ่นเสียงตกใจ นายท่านส่ายหน้าไปมา “ผมยอมรับแล้วว่าอยากลองนอนดินเล่นแบบเด็กๆ”

“ถึงจะสรวภาพ เอสก็ยังต้องดูดเลือดอยู่ดี” เธอเลื่อนลำคอด้านซ้ายไปแตะริมฝีปากของอีกฝ่าย “จะดื่มด้วยตัวเอง หรืออยากให้ดิฉันควมคุมร่างนั้นดื่มคะ”

“ขอโทษนะ” เสียงอ่อนโยนของนายท่าน

จับ!!! ลำคอของเธอถูกกัดอย่างนุ่มนวล

จู่ๆ หญิงสาวก็เห็นภาพตัวเองเดินเที่ยวเล่นกับนายท่านในเมืองแห่งนี้ พอเดินไปพักหนึ่งอีกฝ่ายก็พาเธอไปยืนอยู่หน้าบาร์นางฟ้า สีหน้าลึกลับลุ่มของ เขาทำให้เธอคลายจากสะกดทั้งที่อยู่ในความฝัน

‘คงจะคิดมากเรื่องหาทางกลับบัลลังก์พ่อเรสตัลท์สินะ’ เหมยฮั่วรู้สึกริดรอน ที่เมื่อวานเธอตะคอกนายท่าน ทำให้เขาซึ่งเป็นคนใส่ใจกับทุกเรื่องของคน รอบข้างต้องคิดมากเช่นในตอนนี้อย่างนี้ แล้วเลื่อนมือขวาไปกุมมือซ้ายของชายหนุ่ม ไว้แน่น “เอส ดิฉันยังมีเวลาอีกตั้งเกือบเจ็ดปี” ชายหนุ่มหันมามองด้วยแววตา หดหู่ เธอเลื่อนหน้าผากไปโขกใส่อาเรสอย่างแรงจนเกิดเสียงดังตบ “หาก คิดมากเช่นนั้น ก็ตั้งใจดูแลดิฉันสิ”

นายท่านกำมือขวาของเธอแน่นพลางเอ่ยเสียงดัง “ขอบคุณ”

เพียงสิ้นวาทะ ภาพทั้งหมดพลันมลายหายไปพร้อมกับเงี้ยวที่ถูกลอนออก เธอรู้ดีว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นต่อไป พร้อมกับลอบหวังว่าจิสเซผู้มึนสยเหมือน ตนจะขึ้นมาหลังจากเธอดูแลนายท่านเสร็จแล้ว

จิสเซซึ่งอยู่ชั้นหนึ่งของบ้านกำลังก้มมองโซฟาสีเนื้อที่ยาวพอให้ คนหกคนนั่งพร้อมกัน ด้านซ้ายมือของเธอเป็นวิวโอทีกำลังอิงศირะกับที่เท้า แขนอีกฝั่งหนึ่งของโซฟา ส่วนเธอซึ่งนั่งอยู่ฝั่งขวายังจ้องมองบ้านพักที่ เปลี่ยนแปลงไปจนเกือบหมดสิ้น

ผ่นัง เพดาน และพื้นกลายเป็นสีขาวสะอาดตา เมื่อหันไปทางซ้ายจะ พบห้องครัวซึ่งมีอุปกรณ์ทำอาหารจัดไว้เป็นชุดๆ กับชั้นวางของเข้ามูมอย่าง เป็นระเบียบ จนเธออยากฝึกทำอาหารจริงๆ จังๆ สักครั้งหนึ่ง พอมองไปทาง ขวาก็เห็นประตูบ้านสีทองสวยงามที่สลักรูปกลีบดอกไม้ และบันไดทางขึ้นซึ่ง เปลี่ยนจากรูปเป็นไม้สีขาว ทำให้บ้านหลังนี้ดูสว่างไสวและสดใส

‘นี่ฉันกำลังอยู่บ้านของคนอื่นหรือ’ เธอยกมือซ้ายขึ้นมาตบหน้าเกิด เสียงดังแปะ

เมื่อความเจ็บปวดบอกว่ามิได้ฝันไป สองเท้าพลันก้าวเดินขึ้นบันไดใกล้ กับประตูทางออกอย่างรวดเร็ว เพียงขึ้นมาถึงชั้นสองเธอก็หันไปทางซ้าย จ้อง

มองผนังเบื้องหน้าที่เคยมีรอยร้าว แต่บัดนี้เป็นสีขาวสะอาดตา ยิ่งมองประตู สีทองบานซ้ายมือสุดกับบานขวามือสุดของผนัง หญิงสาวยิ่งรู้สึกที่บ้านหลังนี้มีชีวิตของตน

จิสะเดินไปยืนอยู่หน้าห้องขวามือ มือซ้ายเลื่อนไปจับลูกบิดประตูแล้ว ผลักเข้าไป กลิ่นหอมอ่อนๆ เหมือนกับกลิ่นกายของอาจารย์โชยออกมา เพียงมองไปด้านในสุดก็เห็นเตียงนอนสีฟ้าสามหลังที่วางเว้นระยะห่างเล็กน้อยอย่างเป็นระเบียบ พอได้มายังบริเวณประตู เธอเห็นโต๊ะเตี้ยทรงกลมสีฟ้าจัดวางไว้กึ่งกลางห้องพอดี

จิสะรู้สึกแปลกใจกับความสามารถของอาจารย์หญิง ขนาดสาวใช้ประจำตระกูลของเธอ ยังไม่เคยมีใครทำแบบนี้ได้ในเวลาอันสั้นและเพียงลำพังมาก่อน จากนั้นจึงปิดประตูห้อง สองเท้าก้าวออกไปจนถึงหน้าห้องนอนของตน มือขวาขยับไปจับลูกบิดประตูแล้วผลักเข้าไป พบเห็นห้องนอนที่จัดเหมือนกับห้องก่อนหน้า เพียงแต่ห้องนี้มีเตียงนอนสองหลังและโต๊ะเตี้ยสี่เหลี่ยม ส่วนที่เพิ่มมาจริงๆ คงเป็นตู้เสื้อผ้าสีน้ำตาลสองตู้ด้านข้าง

หญิงสาวเผลอคลี่ยิ้มกับความใจดีของอีกฝ่าย เพราะการมีเตียงนอนสองหลังก็บอกอยู่แล้วว่า บางคืนอาจารย์หญิงอาจจะมานอนเป็นเพื่อน เพื่อพูดคุยปรึกษาปัญหาส่วนตัวตามประสาลูกผู้หญิงด้วยกัน เธอจึงเร่งปิดประตูแล้วกลับหลังหันมองไปยังบันไดทางขึ้น สองเท้าก้าวเดินพาร่างขึ้นไปจนถึงชั้นสาม ผนังชั้นนี้ก็จัดการซ่อมแซมเหมือนกับสองชั้นที่ผ่านมา จากนั้นหันไปทางซ้ายเห็นประตูสีทองที่ปิดไว้

จิสะก้าวเดินไปยืนอยู่หน้าห้องพร้อมใช้มือซ้ายเคาะประตูครั้งหนึ่ง เมื่อรอสักพักยังไม่มีเสียงใดตอบกลับมา หญิงสาวจึงมั่นใจว่าอาจารย์หญิงของตนคงจะเหนื่อยล้าและนอนพักอยู่อย่างแน่นอน แต่พอคิดว่าอยากจะเห็นใบหน้ายามหลับของอีกฝ่ายสักครั้ง เธอจึงลองใช้สายพลงผู้รังสรรค์แทรกใบหน้าผ่านประตูสีทอง

ผ้าคลุมสีขาวขยับไปมาที่เห็นบนเตียงทำให้เธอชักหน้ากลับ สองขาหมดแรงจนกันกระแทกพื้นเกิดเสียงดังตุบ สองมือพาร่างคลานถอยหลังจน

แผ่นหลังชิดกับผนัง สูดลมหายใจเข้าออกอย่างรุนแรงด้วยความตื่นเต้น เพราะไม่เคยเห็นภาพแบบนี้กับตาของตัวเองมาก่อนในชีวิต

เมื่อคิดได้ว่าตนทำเรื่องเสียมารยาท จิสะรีบเคลื่อนร่างลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว จนลงมาถึงขั้นหนึ่งและกลับไปนั่งบนโซฟา เพียงมองบุรุษหนุ่มที่ยังไม่ยอมฟื้นสติจาการสับสนเมื่อเช้า ความรู้สึกแปลกประหลาดบางอย่างก็ทำให้เธออยากเข้าไปสวมกอดอีกฝ่าย

“ไม่ได้สิ...เราจะทำแบบนั้นไม่ได้” เธอหันไปมองประตูทางขวามือ “พวกอาจารย์ รีบลงมาที่เถอะ หนูจะได้ไม่ต้องรู้สึกกระอักกระอ่วนแบบในตอนนี่” หญิงสาวนับเลขในใจไปเรื่อย ๆ จนได้ยินเสียงก้าวเดินลงมาจากบันไดชั้นบน อาจารย์หญิงที่เดินนำลงมาก่อนสวมชุดแบบที่เธอเจอเมื่อวาน แต่บัดนี้มีหน้าากาสีชมพูติดบังใบหน้าเช่นเดียวกับอาจารย์ชายซึ่งสวมหน้าากาสีดำเข้ากับชุด “อาจารย์หญิง...”

“เดี๋ยวอาจารย์จะออกไปข้างนอกนะ” อีกฝ่ายเอ่ย

อิสตรีมสืมวงใช้มือซ้ายจับมือขวาของอาจารย์ชายแล้วลากออกไปยืนอยู่หน้าประตูทางเข้าออก เพียงมือขวาของอาจารย์หญิงเลื่อนไปเปิดประตูไม่กี่วินาที ทั้งสองก็ออกจากบ้านไปในบัดดล จิสะได้แต่หันกลับมาองบุรุษหนุ่มด้านซ้ายมือที่กำลังกรนครอกพื้มาตั้งแต่เช้า

“ทำไงดี...แค่จูบคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง” หญิงสาวตัดสินใจเข้าหาวิธไอแอ็ด!!! ประตูบ้านเปิดออก

หญิงสาวรีบนั่งลงแล้วหันไปทางขวา เห็นพรรคพวกทั้งสองในผ้าคลุมดำเดินเข้ามาด้วยท่าทางเหนื่อยล้า ไทวมะเดินนำหน้าขึ้นบันไดไปก่อน ตามด้วยโดมารุ ทว่าประตูกลับยังไม่ได้เปิด เพราะมีแร็บบิตคอร์นยักษ์สี่ซี่เขี้ยวกับสี่ขาเดินตามพวกนั้นขึ้นไปอีกทีหนึ่ง

“เกิดอะไรขึ้น” จิสะรีบโพล่งถาม

“พวกนี้เป็นเพื่อนของอาจารย์” ไทวมะตะโกนลงมา

“อย่าถามคนจะนอน” โดมารุเดินขึ้นไป

“ใช่ พวกเราก็อยากจะนอนเหมือนกัน” แร็บบิตคอร์นยักษ์สี่ซี่เขี้ยวเอ่ย

“อึม” แร็ปบิตคอร์นสีชาผงคีระะ

เมื่อพวกเขาทั้งหมดเดินขึ้นไปชั้นสอง หญิงสาวได้แต่ส่ายหน้าไปมากับเรื่องแปลกประหลาด เพราะเธอไม่เคยเห็นแร็ปบิตคอร์นพูดได้มาก่อนในชีวิต จึงได้แต่นั่งกะพริบตาปริบๆ พร้อมเอนหลังลงไปพิงโซฟาพาลงคิดถึงพวกอาจารย์ที่มีพรคพวกแสนแปลกประหลาด

“ฮัดเซย์” อาเรสกับเหมยฮั่วที่ยืนอยู่ด้านขวามือจามพร้อมกัน

“ใครแอบนินทาพวกเราอยู่เปล่าเนี่ย” ฮั่วฮั่วพูดด้วยเสียงไม่พอใจ “แล้วเอสอ่านจบหรือยัง”

“จบแล้ว” เขาคืนสมุดปกขาวให้แก่สตรีผมสีม่วง แล้วมองประตูสีดำของบาร์นางฟ้าที่อยู่เบื้องหน้า ยามราตรีของวันนี้ไม่แตกต่างจากเมื่อวาน ผู้คนที่เดินผ่านประตูยังมีให้เห็นอยู่เนืองๆ บางคนสวมผ้าคลุม บางคนก็ไม่ได้สวมผ้าคลุม เขาเตรียมตัวเดินเข้าไปและพบเห็นคนสองคนปรากฏกายขึ้นหน้าทางเข้าเหมือนเมื่อวาน ทว่าวันนี้กลับเป็นคนในผ้าคลุมสีขาวที่มีความสูงประมาณ 180 เซนติเมตร “ผมมีป้ายอนุญาตเข้านะ”

“จงแสดงมันออกมา” เสียงหนักแน่นของคนด้านขวามือซึ่งกำลังเอนหลังพิงผนังไม้สีแดงของตัวร้าน ฮั่วฮั่วเลื่อนป้ายทรงกลมสีทองสองอันในมือขวา คนเบื้องหน้าเลื่อนมือซ้ายมาสัมผัสป้ายนั้นอยู่พักหนึ่ง เพียงซักมือกลับร่างกายก็อันตรธานหายไป “เชิญเข้าไปได้”

อาเรสเร่งเดินเข้าไปด้านในจึงได้เห็นสถานที่แห่งนี้อย่างชัดเจน กึ่งกลางเป็นบาร์ทรงกลม ผังซ้ายเป็นโต๊ะทรงกลมที่พอสำหรับคนสี่คน ส่วนผังขวามีโต๊ะทั้งแบบห้าไปจนถึงสิบคน ทุกโต๊ะล้วนมีผู้คนจับจองอยู่จนเต็มทำให้เขาหาที่ว่างไม่เจอแม้แต่ที่เดียว เมื่อบุรุษและสตรีคู่หนึ่งตรงบาร์เบื้องหน้าลุกออก ชายหนุ่มจึงรีบเดินไปนั่งแทนโดยพลัน

เมื่อหาที่นั่งได้สำเร็จเขาค่อยมองไปยังบนเพดาน พบเห็นจากไม้โยงใยไปมาตามข้อ ทำให้สถานที่แห่งนี้เหมือนอยู่ในป่า เขามองไปเบื้องหน้าเห็นอิสตรีหน้าตาสะสวยสีนาง พวกเธอสวมชุดวิจิตรรูปสีชาอวดเรือนร่างอันงดงาม

ผมยาวสีดำจืดเวิ้งกรรවාไว้อย่างง่าย ๆ นัยน์ตาสีดำซึ่งเปล่งประกายแลดู
ยั่วชวน หญิงสาวทั้งสองต่างขงเหล้าและรับออเดอร์ได้อย่างคล่องแคล่ว

อาเรสหันไปทางขวาจะถามเหมยฮั่วว่าชอบดื่มอะไร แต่กลับพบว่า
เธอมองมาด้วยแววตาเย็นชา หญิงสาวพูดผ่านสโตนลิงก์ ‘คงเบื่อดิฉันแล้ว
สินะ’ น้ำตาเริ่มคลอเบ้า ‘ขอโทษด้วยนะคะที่กลายเป็นของตาย’ ชายหนุ่มมี
อาการเล็กน้อยในทันใด จนอิสตรีผมสีม่วงแลบลิ้นออกมา ‘แบร์’ ล้อเล่นก็ยัง
อุตส่าห์เชื้ออีกนะ’

‘โห่ แกล้งกันประจำเลย’ ชายหนุ่มก้มหน้าลง

‘อย่าโกรธสิ...เพื่อเป็นการขอโทษ เดี่ยวดิฉันจะดูแลเอสสุดฝีมือเอง’
เสียงยั่วชวนของเธอดังขึ้น ‘แต่ดิฉันอาจจะแกล้งเอสอีกก็ได้นะคะ อีๆ’

“ไม่ทราบว่าจะรับอะไรดีคะ” เสียงสดใสจากหญิงสาวสูง 167 เซนติเมตร
คนหนึ่ง เธอตั้งคำถามที่เหลือประมาณสี่เซนติเมตร “หรือว่าเพิ่งเข้ามาที่นี่
ครั้งแรก ทางเรามีรายการ...”

“ขอเทรนวิพิเศสองชุด” เหมยฮั่วพูดแทรก

“ได้ค่ะ” อิสตรีเบื้องหน้าขานตอบ เตรียมตัวหมุนกาย

“นายท่านของดิฉันต้องการพบเจ้าของร้าน” ฮั่วฮั่วพูดด้วยเสียงจริงจัง

“มีทราบว่าการซื้อข้าวใด” หญิงสาวเบื้องหน้าถามทันควัน “หาก
เป็นแค่ข้าวทั่วไป พวกเราทั้งสี่ยังพอขายให้ได้ทันที”

“ผิด พวกเราต้องการร่วมลงทุนในร้านแห่งนี้” อิสตรีผมสีม่วงเอ่ย

“เอ๊ะ ไม่ใช่ว่าเราจะมาซื้อข้าวหรือ” ชายหนุ่มถาม

“ทำแบบนั้นมีแต่ขาดทุนค่ะ” เหมยฮั่วตอบ

“แล้วพวกคุณมีเงินเท่าไร” อีกฝ่ายถามเสียงเข้ม

ฮั่วฮั่วยื่นมือขวาไปเบื้องหน้า “ลองจับมือนี้ดูสิ” เพียงมือซ้ายของ
อีกฝ่ายเลื่อนมาจับเกิดเสียงดังหับ เจ้าของมือที่อยู่หลังบาร์ต้องมีสีหน้าตื่น
ตกใจ อาเรสลองมองดูดีๆ จึงพบว่าบนฝ่ามือมีแบล็กพรออยู่ชิ้นหนึ่ง “ดิฉันมี
ของแบบนี้อีกมากมายเลยคะ”

“ขอฉันไปปรึกษากับพรรคพวกก่อน” เธอชักมือกลับพร้อมเดินถอยหลัง

ไปอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มได้แต่มองหญิงสาวทั้งสี่เดินไปสุมหัวกันอยู่เกือบหนึ่งนาที ก่อนหญิงสาวซึ่งตัวเตี้ยที่สุดจะกระโดดข้ามบาร์ออกมายืนอยู่ด้านหลังของเขา เมื่ออัสตรีดมส์มองลูกขึ้นยืนเขาจึงรีบลุกตาม และกลับหลังหันพร้อมกับเธอ มือซ้ายของชายหนุ่มถูกมือขวาของสาวใช้จับไว้แน่น

“เชิญตามมา” อัสตรีเบื่องหน้าเดินนำไปในบัดดล

อาเรสติดตามอีกฝ่ายออกไปนอกร้าน เธอเดินนำพวกเขาลงเขาไปเรื่อยๆ จนออกนอกเมืองเทนริว หลังจากนั้นจึงก้าวไปตามถนนดินลูกรังที่มีรถม้าราศีสวนไปมาอยู่บ่อยครั้ง เพียงเดินมาประมาณครึ่งชั่วโมง หญิงสาวเบื่องหน้าพลันเลี้ยวเข้าไปในป่าด้านขวามือ ชายหนุ่มตามเธอไปเกือบหนึ่งชั่วโมง จึงพบเห็นบ้านไม้ขนาดเล็กหลังหนึ่งซึ่งสร้างอยู่บนกิ่งไม้ขนาดใหญ่

“ต้องขึ้นไปบนนั้นหรือ” เหมยฮั่วถาม

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวเบื่องหน้าเดินไปยืนอยู่หน้าต้นไม้ มือซ้ายของเธอแตะลำต้นอยู่พักหนึ่ง เพียงแสงสีเขียวเปล่งออกจากแวนตรงนิ้วนางของมือข้างนั้น โพรงขนาดใหญ่พลันเปิดออก อัสตรีดมส์ดีดกลับหลังหันมามองพวกเขา เธอเขยิบออกไปด้านขวาก่อนจะผายมือซ้าย “เชิญเข้าไปได้เลย”

อาเรสกับเหมยฮั่วรีบเดินไปยืนอยู่หน้าโพรง พอมองลงไปก็เห็นบันไดหินยาวสุดลูกหูลูกตา พวกเขาเดินเข้าไปไม่กี่ก้าวทางเข้าออกพลันเลื่อนปิดลง ทำให้สถานที่แห่งนี้มืดมิดอย่างกะทันหัน เขารีบใช้เนตรใจมองรอบข้างโดยพลัน จึงรู้ว่าอัสตรีผู้นั้นมีได้เดินเข้ามาด้วย

ชายหนุ่มก้มมองปลายทางด้านล่างที่มีแสงสลัว เขาตัดสินใจเดินลงไปอย่างไม่ลังเลเพื่อพบเจ้าของร้าน แต่ยิ่งลงไปลึกมากเท่าไร อากาศรอบข้างก็ยิ่งหนาวขึ้นเท่านั้น ทำให้เขานึกว่าตนกำลังอยู่ในช่องแช่แข็งก็มีปาน พอลงไปถึงด้านล่างสุด เขากลับพบเห็นเพียงก้อนน้ำแข็งขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งตั้งอยู่ในห้องศิลา รอบข้างไม่มีเฟอร์นิเจอร์ใดๆ วางไว้

ภายในก้อนน้ำแข็งมีอัสตรีสะคราญโฉม ผสมสีฟ้ายาวจดพื้น ดวงตาปิดสนิท ความงามของเธอเกือบเทียบเท่ากับฮั่วฮั่ว เธอสวมเพียงชุดเดรสเข้ารูป

ซึ่งมีกระโปรงสองชั้นสีขาวสลัปดาห์ ทำให้จับแน่นเรือนร่างและเสน่ห์ของอิสตรี
 “มีทราบดีว่าต้องการซื้อข้าวใดจากเรา” เสียงเศร้าสร้อยของอิสตรีคนนั้น
 ดังขึ้นทั้งที่ได้ขยับปาก

“ท่านโดนอะไรมาหรือ” เหมยฮั่วที่ยืนอยู่ด้านซ้ายโพล่งถาม

“แบล็กพอสายทำหาย” เจ้าของร้านบาร์นางฟ้าเอ่ยต่อ “ข้าพ่ายแพ้
 จึงถูกขังอยู่ในผลึกน้ำแข็งนี้ชั่ววันรันดร์” เธอเงยไปเกือบสิบวินาที “ต่อให้อยาก
 ตายก็ทำไม่ได้” บรรยากาศรอบข้างเริ่มเย็นขึ้น “เชิญซื้อข้าวได้เลย”

“เราต้องการร่วมลงทุนกับท่าน” ฮั่วฮั่วเอ่ยด้วยเสียงจริงจัง

“ร่วมลงทุน” เสียงสงสัยของอีกฝ่ายดังขึ้น “เราไม่มีความคิดจะขยาย
 กิจการใดๆ ทั้งสิ้น”

“เข้าใจผิดแล้ว” เหมยฮั่วพูดด้วยเสียงหนักแน่น “พวกเราจะลงทุนใน
 ธุรกิจข้าวสารของท่านต่างหาก”

“คงต้องการซื้อข้าวทั้งหมดแบบขายขาดสินะ” เสียงสดใสของหญิงสาว
 เบื้องหน้า “แต่เราคงทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะวิธีนั้นเราจะเป็นฝ่ายขาดทุน” เธอ
 เอ่ยเสียงเย็นชา “พวกท่านก็คงเหมือนพวกกะโหลกคนอื่น ๆ หากไม่มีธุระก็เชิญ
 กลับออกไป”

“ท่านเข้าใจผิด” เหมยฮั่วพูดด้วยเสียงสดใส “ทางเราเพียงแค่ต้องการ
 ซื้อข้าวสารทั้งหมด แต่ไม่ได้ต้องการซื้อขาดจากท่านเลยแม้แต่เม็ดเดียว” อิสตรี
 ผมสีม่วงงูนั้นขม้อชายขึ้น “อีกทั้งพวกเรายังต้องการสิทธิรู้ข้าวสารใหม่ก่อน
 ลูกค้านคนอื่น และขอสัญญาว่าจะไม่นำข้าวดังกล่าวไปขายต่อใคร”

“ทำแบบนั้นไปพวกท่านจะได้กำไรอะไร”

“เพราะพวกเราต้องการตามหาท่านอาจารย์” ฮั่วฮั่วพูดด้วยเสียงเศร้า
 สร้อย “อีกฝ่ายไม่เคยบอกว่าตนเป็นใคร พอสอนวิชาให้พวกเราเสร็จสิ้น ก็บอก
 ว่าจะเดินทางไปที่ได้เมืองเทนิว” อิสตรีผมสีม่วงเปลี่ยนไปสวมชุดยูคาตะสั้น
 สีชมพู เธอแหวกผ้าช่วงหน้าท้องออกเล็กน้อย เผยให้เห็นมงกุฎสีทองสองอัน
 “ดิฉันต้องการให้ท่านอาจารย์ช่วยตั้งชื่อลูกทั้งสองให้ กระซิกๆ”

อาเรสผลอซึ่งกับเรื่องเล่าของอีกฝ่าย จนหลังน้ำตาออกมากำลังที่รู้ว่าเธอ

โกหก ฮั้วฮั้วเข้ามาสวมกอดชายหนุ่มพลางร้องไห้โฮ ‘ช่วยก้มหน้าและยิ้มนิ่งหน่อยนะคะ’ เธอเอ่ยต่อ “พอเมื่อวานพวกข้ารู้ข่าวเรื่องใต้เมืองเทนริวจากพวกเราซันต์อายส์และเราซันด์เบลด์” สองมือของอิสตรีผมสีม่วงเลื่อนมาจับหลังศีรษะของเธอ “พวกเราที่รู้สึกทุกขหรือสนใจเป็นอย่างมากว่า อาจารย์จะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

สแทททิจิสีชั้นสูงของเขายกมือบอกว่า ที่เธอต้องอ้างชื่อของทั้งสองคนนั้น เพื่อให้หญิงสาวเบื้องหน้าจับไม่ได้ว่าพวกตนกำลังโกหกอยู่ เนื่องจากอีกฝ่ายคือผู้ค้าขายย่อมมีข่าวทั้งหมด ดังนั้นการบอกความจริงครึ่งหนึ่งย่อมทำให้ตายใจ

เหมยฮั้วหมุนกายกลับไปมองอิสตรีในก้นน้ำแข็ง “นายท่านของดิฉันก็กลายเป็นคนนิ่งเงียบไม่ค่อยพูดค่อยจาไปทันที” หญิงสาวก้มหน้าลง “หากมิใช่ดิฉันพยายามปลอมเขาทั้งวันทั้งคืน เขาคงไม่ยอมออกมาเผชิญความจริงว่าอาจารย์อาจตายไปแล้ว”

“ฮือๆ” เสียงเศร้าสร้อยจากเจ้าของร้านบาร์นางฟ้า

‘อย่าหาว่าดิฉันหลอกเธอนะ เพราะอาจารย์ก็เปรียบเสมือนพ่อและแม่’ อิสตรีผมสีม่วงเอ่ยเสียงดู ‘ดังนั้นการหาทางออกจากที่นี่ เพื่อไปพบท่านแม่ทั้งสองและขอให้ตั้งชื่อลูก ก็เป็นเรื่องจริงทั้งหมด’ เธอเคลื่อนไหวแบบซิดร่างของเขาร่วมเอ่ยเสียงเจ้าเล่ห์ ‘เรื่องเจรวานี่งานถนัดของดิฉันอยู่แล้วค่ะ’

“แล้วพวกเจ้ามีเงินเท่าไร” อีกฝ่ายพูดด้วยเสียงปนสะอื้นให้

ฮั้วฮั้วเปลี่ยนกลับไปสวมชุดสาวใช้ “สักหนึ่งหมื่นคริสตัลทองพอหรือไม่”

“ไม่พอ อย่างมากก็ซื้อข้าวเกี่ยวกับใต้เมืองเทนริวได้หนึ่งเปอร์เซ็นต์” เสียงกลุ่มใจของเจ้าของบาร์นางฟ้า “พอมีสิ่งของใดไว้ใช้แลกเปลี่ยนหรือไม่” อีกฝ่ายเริ่มเอ่ยเสียงจริงจัง “และยังต้องมีของค้ำประกันไว้ด้วย ในกรณีท่านบิดพลัวไม่ทำตามสัญญา ทางเราจะยึดของพวกนั้นไว้เป็นค่าเสียหาย”

“เรายอมมีของสิ่งนั้น” ฮั้วฮั้วเลื่อนมือขวาไปเบื้องหน้า ไวต์พรอพวงใหม่ปรากฏขึ้นมา “ในนี้มีไวต์พรออยู่สองร้อยชิ้น ทุกชิ้นล้วนเพิ่มค่าพลังสมดุล

หนึ่งพันหัวใจทอง อีกทั้งด้วยคุณสมบัติพิเศษต่างๆ ของพวกมัน...” มือซ้ายของหญิงสาวเคลื่อนไหวไปด้านหลังพร้อมกระดาศีขาวแผ่นหนึ่งที่เขาองไม่เห็นว่าเขียนอะไรไว้ “จึงทำให้ราคารวมกันแล้วไม่น้อยกว่าสิบล้านคริสตัลทอง”

“ถ้ามีขนาดนั้นย่อมซื้อข้าวสารทั้งหมดของเราได้...ขอให้คนของเราช่วยตรวจสอบก่อนเถอะ” จู่ๆ ด้านขวามือมีอิสตรีในผ้าคลุมดำปรากฏกาย เธอเลื่อนมือซ้ายไล่สัมผัสไวด์ทพรอในมือของฮัวฮัวทีละชิ้น เมื่อตรวจสอบจนครบก็หันกลับไปมองหัวหน้าของตน ผงกสิระระขึ้นลงก่อนจะหายตัวไป “เชิญโยนของสิ่งนั้นไปทางขวามือของเจ้าได้เลย”

ฮัวฮัวทำตามที่ยกฝ่ายบอก เพียงของสิ่งนั้นห่างไปสามเมตรทั้งหมดก็อันตรายไป ส่วนกระดาศีด้านซ้ายมือของเธอพลันแตกสลายเป็นละอองแสงสีเงิน ในเวลาต่อมาผนังด้านซ้ายมือก็เลื่อนเปิด เผยให้เห็นอุโมงค์สายหนึ่งซึ่งทอดยาวไปสู่ดลภูทุกตา

“เชิญไปยังห้องข้อมูลได้” เสียงจริงจังของเจ้าของบาร์นางฟ้า “ต่อไปพวกเราเป็นคนกันเองแล้ว จงเรียกเราว่าแองเจล่า”

“ขอบคุณนะท่านพี่แองเจล่า” เหมยฮัวผงกศีรษะเล็กน้อย “ดิฉันชื่อเหมยฮัว แต่เรียกว่าฮัวฮัวจะง่ายกว่า” เธอหันมามองเขา “ส่วนนายท่านชื่ออะไรส ทว่าเรียกว่าเอสก็ได้ล่ะ”

“ถ้าเช่นนั้นเรียกเราว่าแองจี้แล้วกัน” เสียงสดใสของอิสตรีผมสีฟ้า “อย่ากอยู่ในนั้นนานเท่าไรก็เชิญ” เหมยฮัวเลื่อนมือซ้ายมาจับมือขวาของหญิงสาวพาเขาเดินเข้าไปในอุโมงค์หินอย่างรวดเร็ว เพียงก้าวเข้ามาได้สิบก้าวเสียงกระแอมกระไอของแองจี้พลันดังขึ้น “ในนั้นมีห้องนอน...เชิญใช้ได้ตามสะดวกนะ”

“ค่า” เสียงเงินอายของฮัวฮัว

ครืด!!! ทางเข้าออกเมื่อครู่เลื่อนปิดลง

‘เพราะลูกน้อยทั้งสองแท้ง เลย์ที่ทำให้แม่ต้องอับอายแบบนี้’ เธอเอ่ยผ่านสติจนถึงก็ให้เขาได้ยิน ร่างบางเดินถอยหลังมาแนบชิดเขา ‘ดิฉันเจรจาเก่งมัยคะ’

‘แก่งสิ’ ชายหนุ่มชมเธอไปเรื่อย ๆ

‘พอแล้ว...เดี๋ยวดิฉันก็ตัวลอยพอดี’ อิศตริยมสีม่วงคลายมือออก เธอหันมาส่งยิ้มก่อนจะหมุนกายเดินจากไป ‘รีบไปหาข้อมูลกันเถอะ...ดิฉันเองก็อยากรกลับไปหาพวกแม่ให้เร็วที่สุดเหมือนกัน’

ชายหนุ่มเร่งเดินตามหลังเธอไปเรื่อย ๆ จนมาถึงปลายทางกลับพบว่าตนยืนอยู่บนหน้าผาแห่งหนึ่ง พอไปยังสองฟากข้างพบว่ามันเป็นห้องศิลาที่ปิดมิดชิด เพดานสูงจากพื้นประมาณสามสิบเมตร ห้องน่าจะมีพื้นที่ประมาณ 1,600 ตารางเมตร กึ่งกลางห้องมีชั้นวางหนังสือสีดำทรงกระบอสูงติดเพดาน หนังสือจำนวนนับไม่ถ้วนถูกวางเรียงรายไว้บนชั้น ล้อมรอบด้วยชั้นวางหนังสือสีขาวสูงยี่สิบเมตร เมื่อนับถึงชั้นนอกสุดพบว่ามียูอยู่ด้วยกันทั้งสิ้นสิบชั้น

สเทรททิจิสชั้นสูงของเขาคำนวนว่า ภายในสถานที่แห่งนี้ต้องมีหนังสือไม่ต่ำกว่าสิบล้านเล่ม หากจะอ่านหนังสือทั้งหมดที่อาจะมีเพิ่มขึ้นได้ทุกวัน เขาสมควรใช้เวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

แต่สิ่งที่อาเรสสนใจในตอนนี้เป็นคือ หาห้องพักให้อัวอัวพักผ่อน เขาหันมองโดยรอบจึงพบเห็นประตูสีดำบานหนึ่งตรงผนังด้านซ้ายมือ ชายหนุ่มพุ่งร่างไปยังสถานที่แห่งนั้นในบัดดล พอเคลื่อนไปถึงอิสตริยมสีม่วงจึงเลื่อนมือขวาไปหมุนลูกบิดประตู

แอ็ด!!! ประตูบานนั้นเลื่อนออกมา เผยให้เห็นเตียงนอนสีขาวหลังหนึ่ง ที่พอให้นอนเพียงคนเดียว

อิสตริยมสีม่วงเคลื่อนเข้าไปในทันที เขาจึงรีบตามเข้าไปพร้อมใช้มือซ้ายจับลูกบิดแล้วปิดประตูจนสนิท ก่อนจะใช้นิ้วหัวแม่มือข้างนั้นกดล็อก พอลองใช้ไรจิตแล้วมองไม่เห็นข้างนอกค่อยเปลี่ยนไปสวมชุดที่หญิงสาวตัดให้ เมื่อมองไปยังเตียงนอนเห็นร่างบางในชุดยูคาตะสั้นสีชมพูนั่งพับเปิด เบื้องหน้ามีกล่องอาหารตั้งเอาไว้ ท้องของเขาพลันร้อง

‘อัวอัว พวกเราคงต้องแบ่งเวลาไปฝึกฝีมือให้พวกกริวไฮ’

‘เอสต้องค่อยๆ สอนพวกเขา’ เหมยอัวเป็นห่วงพวกกริวไฮ เนื่องจากชายหนุ่มทั้งสามนับว่าแทบไม่มีพรสวรรค์ หากนำไปเปรียบเทียบกับหญิงสาวร่วม

กลุ่ม พอลูกคิดถึงหญิงสาวคนนั้นเธอจึงเอ่ย ‘ดิฉันขอฝึกอิสระเองนะคะ’ เพียงชายหนุ่มตอบว่า เห็นด้วย กลับมาหญิงสาวจึงเอ่ยต่อ ‘แต่บางครั้งดิฉันคงต้องขอไปนอนเป็นเพื่อนของอิสระหน่อยนะ’

อิสระนั่งคร่อมอยู่บนร่างของริวโฮที่นอนอยู่บนโซฟาสีเนื้อ สองมือของเธอวางไว้เหนือหัวไหล่ของอีกฝ่าย ริมฝีปากกำลังเลื่อนลงไปประกบอย่างเชื่องช้า ในใจของหญิงสาวได้แต่ขอร้องอีกฝ่ายว่าอย่าเพิ่งตื่นขึ้นมา ทว่าขณะที่ริมฝีปากอยู่ห่างไม่ถึงหนึ่งนิ้ว ริวโฮกลับหันศีรษะไปทางซ้าย ทำให้ปากของเธอได้แต่สัมผัสแก้มขวาของเขา

ความรู้สึกหงุดหงิดเกิดขึ้นภายในใจ สองมือของเธอจับตั้งศีรษะของเขากลับมาหันตรงตามเดิม ก่อนจะกลับไปนั่งท่าเดิมอีกครั้ง คราวนี้หญิงสาวเลื่อนริมฝีปากลงไปเร็วกว่าเดิม แต่ศีรษะของอีกฝ่ายกลับเลื่อนไปทางขวา ทำให้ริมฝีปากของเธอชนแก้มซ้ายของเขา

‘นี่แก้งกลับซ้าย’ อิสระเลื่อนสองมือมาจับแก้มของอีกฝ่ายไว้ หลังจากนั้นก็จดริมฝีปากลงไป ทว่ากลับมีเสียงดังก๊อ๊กๆ ตรงประตูทางเข้าบ้าน ‘ใครมาแต่เช้าละ’ ในตอนที่เธอกำลังจะลุกขึ้นยืนกลับถูกสองมือของบุรุษโอบเอาไว้อย่างกะทันหัน ทำให้เธอเสียหลักล้มลงนอนบนพื้นข้างโซฟาเกิดเสียงดังตบ ส่วนอีกฝ่ายนอนคร่อมร่างของเธอเอาไว้ ‘ว้ายๆ นี่ละเมอเก่งไปมั้ย’

“เอ๊ะ! พวกอาจารย์กลับมาผิดเวลาหรือ” เสียงตกใจของอาจารย์หญิงอิสระเร่งผุดลุกขึ้นด้วยความตกใจ ทว่าริมฝีปากกลับเลื่อนไปประกบกับริวโฮแบบแน่น ในตอนนั้นเองมีเสียงปิดประตู “ขอโทษนะที่พวกอาจารย์มารบกวน”

ปัง! เสียงประตูปิดสนิทดังขึ้น

หญิงสาวได้แต่กะพริบตาปริบๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะบุรุษเบื้องหน้าซึ่งลืมตาจนเบิกกว้าง แล้วสลับลงไปอีกครั้ง ‘เฮ้อ...สงสัยวันนี้คงไม่ต้องทำอะไรกันแล้ว’ สองมือรีบดันร่างของบุรุษหนุ่มกลับขึ้นไปนอนบนโซฟาตามเดิม ก่อนจะรีบลุกขึ้นยืนจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย สาวเท้าไปยังประตูทางเข้าออก ‘เราต้องรีบบอกอาจารย์หญิงว่าเมื่อครู่นี้เป็นอุบัติเหตุ’

เหมยฮั่วมองไปทางขวามือ เห็นบุรุษที่เป็นต้นเหตุให้เธอกลับมาขวางทางรักของลูกศิษย์สาว บุรุษหนุ่มก้มหน้าลงไปมองพื้น จากท่าทางของเขาเธอพอคาดเดาได้ว่าการกำลังเข้าใจอะไรหลาย ๆ อย่างผิด ความรู้สึกอยากกลั่นแกล้งจึงปรากฏขึ้นมาให้จิตใจอีกครั้ง

‘บอกแล้วไงว่าให้มาสายๆ’ ฮั่วฮั่วเอ่ยเสียงดุ

‘ก็เวลาฝึกฝนร่างกายจะต้องตื่นแต่เช้านี้’ นายท่านแย้งด้วยเสียงจริงจัง ‘หลังจากนั้นก็อาบน้ำ...กินอาหาร...พักย่อยสักครู่หนึ่ง...ตามด้วยนั่งสมาธิ...พักเที่ยง...ฝึกต่อภาคบ่าย...’ บุรุษหนุ่มเริ่มส่ายไปเรื่อยเปื่อยจนถึงช่วงสุดท้าย ‘แล้วก็เข้านอน’

‘ถ้าเช่นนั้น ทำไมไม่เข้าไปเรียกพวกเขาออกมาฝึกฝนเลยล่ะคะ’ เธอถามเสียงสูง

‘ก็...’ บุรุษหนุ่มย่อร่างลงป็นิ่งๆ ‘ผมอายนี่นา’ นิ้วชี้มือขวาของเขาเริ่มวนไปมาบนพื้น ‘นี่ไม่ถึงเลยว่ การเป็นอาจารย์คนอื่นจะยากขนาดนี้’

แอ็ด!!! เสียงประตูบ้านเปิดออก

อาเรสหันซ้ายเห็นอิสตรีผมสีทองผู้มีใบหน้าแดงก่ำ เธอเดินมายืนอยู่ด้านหลังฮั่วฮั่วแล้วรีบพูดตะกุกตะกัก “มะ...ไม่ใช่แบบที่อาจารย์คิดนะคะ” สองมือของหญิงสาวนางนั้นเริ่มส่ายไปมา จนท้ายที่สุดเขาถึงเข้าใจว่ามันเป็นแค่อุบัติเหตุ “อาจารย์หญิงต้องเชื่อหนูนะ”

“อึ” เหมยฮั่วหัวเราะเสียงสดใส “รู้อยู่แล้วว่า มันนั่นเป็นแค่อุบัติเหตุ”

“เอ! แล้วทำไมเมื่อครูฮั่วฮั่วถึงต่อว่าผมล่ะ” ชายหนุ่มรีบถาม

“เมื่อครูดิฉันต่อว่าเธอด้วยเหวอะ” เสียงสูงของหญิงสาวทำให้เขาต้องนิ่งค้าง

สเทรททิจิสขึ้นสูงของเขายกบอกว่า อีกฝ่ายไม่ได้ต่อว่าเลยแม้แต่คำเดียว เขาจึงก้มหน้าลงไปมองพื้นนานกว่าเดิมเพราะอับอายที่เข้าใจผิด ทว่าเหมยฮั่วกลับหัวเราะสดใสแล้วย่อร่างลงมานิ่งๆ อยู่เบื้องหน้า เธอสวมกอดเขาแนบแน่นแล้วพาให้เขาลุกขึ้นยืนตามไปด้วย

“อย่าโกรธนะ ดิฉันแค่อยากแกล้งเฉยๆ นะ...นะ” เสียงอ้อนวอนของ

อิสตรีผมสีม่วง ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นไปมองเธอด้วยสายตาแน่วแน่ “เอ! ไม่ได้โกรธแต่อย่าหยอกเธอ อีๆ” ริมฝีปากของเธอประกบริมฝีปากของเขาเบาๆ ครั้งหนึ่งก่อนจะถอนออก “ดิฉันขอตัวไปฝึกจิสะก่อนนะ ส่วนนายท่านลากพวกนั้นไปฝึกเองแล้วกัน”

“อืม” เขาผงกศีรษะ เหมยฮัวเลื่อนมือขวาไปจับมือซ้ายของจิสะ แล้วทะยานขึ้นไปยังลานประลองบนยอดเขา ส่วนชายหนุ่มเดินไปยืนอยู่หน้าบ้าน แล้วตะโกนสุดเสียง “ริวโฮ ไทวมะ และโดมารุตื่นได้แล้ว”

เพียงชั่วพริบตาเสียงตบเกิดขึ้นสามครั้งอย่างต่อเนื่อง หัวหน้าแฟล็กวิ่งมายืนอยู่เบื้องหน้าด้วยความเร็วสูง ส่วนไทวมะผู้มีผมสีเงินยาวกับนัยน์ตาสีเงินสวมเพียงกางเกงขายาวสีดำ และวิ่งลงมาถึงหลัง ตามด้วยบุรุษร่างท้วมซึ่งสวมกางเกงขาสั้นสีเขียววกถึงตกบันไดลงมาชนพวกฟอง ทำให้คนทั้งสองล้มลงไปนอนกับพื้นด้านข้างโดยพลัน

“ไปฝึกฝนกัน” อาเรสพูดด้วยเสียงหนักแน่น

“จะได้ฝึกฝนแล้ว เย้!” ริวโฮซึ่งนอนอยู่ด้านล่างสุดยกมือขวาขึ้นสูง

“ขอโดดได้เปล่า” เสียงจ้วเจียของโดมารุที่นอนทับพวกฟองทั้งสอง

“ก่อนจะไปฝึก ขอกินข้าวก่อนได้ไหม” เสียงอ่อนหวานของไทวมะ “หิวจะตายอยู่แล้ว”

“ฝึกมากก็ได้กินมาก” อาเรสเอ่ย

ชั่วพริบตานั้นโดมารุและไทวมะลุกขึ้นมามาก่อนริวโฮ ทั้งสองต่างมีแววตามุ่งมั่นเหมือนเปลวไฟที่กำลังลุกโชติช่วง ก่อนจะวิ่งขึ้นไปข้างบนบ้าน เพียงไม่กี่นาทีก็ทยอยกันเดินลงมายืนอยู่ที่เดิมในสภาพสวมเสื้อคอกลมแขนยาวสีดำและรองเท้าบูตสีดำ แม้แววตาจะจริงจัง แต่ปากกลับมีน้ำลายไหลย่อย

“ในเมื่อพร้อมแล้วพวกเราไปกันเถอะ” ริวโฮผุดลุกขึ้นยืนพลางหันไปมองรอบด้าน “เอ๊ะ นี่พวกเราอยู่บ้านใครเธอ”

“เมื่อวานฮัวฮัวช่วยจัดบ้านให้ละ” อาเรสบอกด้วยเสียงสดใส ขณะที่หัวหน้าแฟล็กยังมีท่าทางตะลึงลาน พลันเสียงตมดังขึ้นจากด้านขวามือ เขาหันไปมองต้นเสียงจึงมั่นใจว่ามันมาจากยอดเขา ความรู้สึกหวั่นไหวในความ